

תמלול ראיון עם יצחק בן נר

טיים קוד	תוכן
03:08:25:18	נועה: מה הזיכרון הראשון שלך מתל אביב? יצחק: הזיכרון הראשון שלי מתל אביב זה היה שהיא עיר נשאפת, אני רוצה להיות בה, אבל הזיכרון הראשון שלי מתל אביב הוא לא כשעברתי להיות ולחיות בת"א אלא בגיל צעיר מאוד, אני יליד כפר, כפר יהושע בעמק יזרעאל אבי ואמי היו מהבונים של הכפר הפורח והיפה הזה
03:09:00:00	שאני אוהב אותו מאוד עד עכשיו, למרות ש-80% מאוכלוסייתו זרה לי, הם בנים של בנים או בנות של או בנות נכדים דור שלישי או רביעי, נינים ובכל שנה הייתי נוסע לשבועיים לדודתי בתיה שגרה ברחוב מיכאל הלפרין בת"א על יד ארלזורוב לכיוון הים, היתה לה חנות דגים גדולה בשוק הכרמל, ובתה, בת דודתי, רבקה'לה שגדולה, היתה גדולה ממני בשנים רבות, היא כבר נפטרה, היתה נשואה לבעלה קתריאל שהיה לו בית מלאכה גדול והיה לו אופנוע גדול, והוא היה לוקח אותי לים
03:10:00:00	ובשעות האחרות אני הייתי בעצמי על שפת הים. היה צריך משחקים קטן ששמה היו קולעים למטרה ומקבלים איזה פרסים קטנים ואותי משך בעיקר ספר שאם היית מדפדף בדפיו היית רואה צ'ארלי צ'פאלין בזוית, פטנט שאח"כ היינו עושים על מחברות מציינים, היית רואה קולנוע בהתהוותו, ראינו בהתהוותו, צ'ארלי צ'פלין מגיח במדי אסיר, יוצא מנער מעליו את העפר ורץ, כל העסק זה עשר שניות אבל זה היה מקסים ואני אז אהבתי לסרטים בכלל הועצמה בצורה בלתי ניכרת ולכן שהייתי מקנח עם הים עם גלידה קרטיב או ויטמן או מה שהיה שם, הייתי מתחיל בסיבוב בתי הקולנוע.
03:11:00:00	הייתי הולך לפני שהייתה קם קולנוע תמר שהיה מתחיל להציג מעשר בבוקר נונסטופ הראשון בתל אביב, אז הייתי הולך להצגה היומית בשלוש וחצי ולהצגה הראשונה ואח"כ הייתי חוזר או מוותר על הצגה ראשונה וחוזר לבת דודתי לארוחת ערב, ואח"כ הייתי הולך איתה ועם בעלה לבתי קולנוע שכבר עשרות שנים הם לא קיימים. כמו גן רינה שזה היה בית קולנוע ברחוב בן יהודה פחות או יותר מול מוגרבי או מול רחוב אידלסון, קולנוע פתוח עם גן וכוכבים למעלה והיית יושב שם במקום ורואה סרט על מסך די גדול ואני זה החיים שהקסימו אותי, זה החיים של העיר. גם לקנות עיתונים של ילדים שאני אהבתי,
03:12:00:00	וגם ללכת לקנות אני יודע גלידה או דברים אחרים שאני אהבתי שם, או דוכנים של רק בלירה או משהו כזה, או רק בשילינג אני חושב שזה היה. זאת היתה אהבה מוקדמת, פחות או יותר מגיל עשר או משהו כזה והייתי חוזר עליה פחות או יותר כל שנה. אחרי שפירסמתי סיפורים מגיל 15 בעיתון חדש לילדים שקראו לו 'הארץ שלנו', ואז קהל קוראיו בהיעדר אופציות מתאימות יותר היה פחות או יותר מגיל 7 עד גיל 15, עוד לא היה מעריב לנוער נגיד או עיתונים כאלה, ולא היה עיתון זר בכפר שלי בכפר יהושע שהיה כפר מפא"ניקי למהדרין, ושם קראו את 'דבר', ו'דבר השבוע' כמוסף שבועי
03:13:00:00	ואת דבר לילדים עם נחום גוטמן שצייר מאוחר יותר סיפור שלי שקוראים לו בעקבות מבאיר הסודות שפורסם בדבר לילדים בגיל יותר מאוחר בכל אופן אני הייתי מקוראי דבר לילדים לא הייתי משאיר מילה אחת שלא היתה, שלא נקראה. והייתי כמובן דברים אחרים, הייתי מנוי בספרייה של הכפר שמחליף בערך, עצרו אותי כל פעם לא יותר משלושה ספרים לשבוע או ליום או ליומיים או משהו כזה. ואז בא ילד חדש לכפר והחזיק חוברת שאף אחד מאיתנו לא הכיר, זה היה עיתון חדש גם של הארץ, ואני ביקשתי לקרוא וכמובן קראתי אותו את כולו וגם את המודעה שמחפשים ע"קים, עיתונאים קטנים
03:14:00:00	לעיתון הזה, ואז שלחתי כתבה כפי שאני הבנתי אותה אז על ביקור בית הספר בשדה התעופה הצבאי ברמת דוד. אממ זה היה ב-53 אני חושב ואני הייתי אז בן.. לא ב-53, זה היה ב-52-51, אני הייתי אז בן 14 או 15 ושלחתי גם סיפור על עץ האקליפטוס הגדול שעמד בחצר של הוריי בין המשק של אבי למשק השכן. וקיבלתי תשובה די מהירה מעורך העיתון שהיה הסופר בנימין תמוז, שכתב לי "התקבלת, להבא שלח סיפורים לא כתבות". וככה באמת היתה לי פריבילגיה לפרסם מצד אחד לפרסם בעיתון שבכפר כמעט לא קראו אותו
03:15:01:00	מפני שההומור שלא לומר הציניות של אנשי הכפר היתה גם ככה שיצחקלה בן נר מסתובב, אבא שלו שלח אותו לעבוד בשדה לעשות משהו, אז הוא מרים כל פיסת עיתון שהוא מוצא שם ונעמד לקרוא אותה, ועכשיו הוא כותב סיפורים, אז מזה קצת חששתי אז הארץ שלנו מאוד התאים לי, והם עשו לי

<p>את הכבוד שבניגוד לכתבות קצרצרות של ילדים אחרים אני הייתי מפרסם סיפורים על ילדים בכפר וזה גדל מעמוד אחד לשניים לשלושה עמודים, ובכל שבועיים בערך הופיע סיפור, כעבור כמה זמן הם התחילו לשלם לי אפילו שכר סופרים, ואני קניתי איתו כמובן מצלמת ראינוע שהיתה אז</p>	
<p>מין דבר מוזר שאף אחד לא הכיר, ש...צרפתי, של תשעה מילימטר שהחור של גלגל השיניים עובר בפס שבין פריים לפריים וכמובן שזה היה גורם לקריעה, היה לי גם פרז'קטור. אני הצלחתי לצלם סרט רדיפה אחד עם החברים שלי בכפר, בחורשה של הכפר. אבל אח"כ זה כל הזמן עשה בעיות וזה כבר לא היה שווה, אבל לעומת זאת כל פעם שהייתי מגיע לדודתי בקיץ זה היה מתואם לכינוס השנתי של כתבי 'הארץ שלנו', הינו מתכנסים ברחוב מזא"ה בבית הארץ, בקומה השנייה שם היו שני חדרים של הארץ שלנו. העורך בנימין תמוז, סגנו יעקב אשמן שנפטר בגיל צעיר מאוד. והעורכת אסתר קל שהיתה השראה של כולנו כמו אמא טובה</p>	03:16:00:00
<p>היא גם סופרת ילדים ידועה היתה. והיא עד 120 היא חיה גם היום, תמוז גם הוא נפטר לפני הרבה שנים. אממ... ושם אני הייתי סוג של כוכב, ז"א האגו טופח שם. כל הילדים האחרים כתבו כמה שורות ואני פירסמתי סיפורים שזכו לתגובות טובות וכולי וכל זה פחות או יותר הפסיק כשהתגייסתי לצבא. נועה: אני שנייה רוצה לקחת אותך אחורה. יצחק: כן. דיבורי רקע.</p>	03:17:00:00
<p>נועה: אתה זוכר מתי כתבת בפעם הראשונה, מתי כתבת משהו שאתה יכול להגיד שזה סיפור? יצחק: כן כן, אני זוכר את זה</p>	03:18:00:00
<p>ז"א אני כנראה הצטיינתי בחיבורים, אני קראתי הרבה לפני חברי לכתה, ז"א ישד לי שתי אחיות גדולות ואהובות שלימדו אותי לקרוא כבר בגיל צעיר, אני חושב שבגיל 4 וחצי או 5 קראתי שוטף כבר, וככה שזה גם הפריע במידה מסויימת באיזשהי הרגשת ביטחון בנושא הלימודים. רעשי רקע.</p>	03:19:00:00
<p>מחייאת כף. במאי: רוץ. אוקיי אנחנו איתך. נועה: אז אני אשאל שוב. מה הזיכרון הראשון שלך מכתביה, מאהבה לכתביה. יצחק: אני יש לי זיכרון ראשון מהכתיבה עצמה ואיך היא השפיעה על אחרים ועליי. אבל אני צריך לומר שאני הייתי סוג של גאונצ'יק כביכול מפני שכבר מגיל, לפני גיל 5 ידעתי לקרוא ולכתוב, לקרוא באמת קראתי כבר אז ספרים שלמים וכשנכנסתי לכתה א' וב' זה הוכיח את עצמו כמאוד יעיל.</p>	03:20:00:00
<p>בזמן שכולם התייגעו על זה אני עשיתי את זה בקלות והקלות הזאת הוכיחה את עצמה כנחפזת מדי מפני שאני הייתי תלמיד גרוע בכל מיני מקצועות אחרים בכתה ג' ד' ה' עד שמורה אהוב מאוד שגם כתבתי עליו סיפור בזמנו, שבא מקנדה והכניס אותנו לעולם ערכיו כמחנך בימי שישי או שהיה קורא או שמתרגם לנו מספרות העולם, והוא היה איש ספרות גדול, או שהוא היה מדבר איתנו על דברים, הוא נלחם במלחמת העולם השנייה והכל, והוא נתן לי במקצוע האהוב עליי ביותר שנבחנתי עליו ולא טרחתי להתכונן, זה היה גאוגרפיה, הוא נתן לי ציון 5, ולא היו לי ציונים כאלו אף פעם ואני זוכר שממש</p>	03:21:00:00
<p>השפלת את עצמי מפני שנורא לא רציתי לבוא עם ציון כזה נמוך הביתה ואמרתי וביקשתי ממנו שיבחן אותי שוב, אז הוא אמר שהוא לא עושה בחינות פרטיות ודיני ככל דין אחר. ואכן אני ספגתי את הדבר הזה וניסיתי לחזור להישגי הקודמים, ואני לא בטוח שהצלחתי, אבל הייתי תלמיד לא רע בסך הכל. אבל בקשר לכתביה קודם כל אני התחלתי ממש לכתוב כשהתחלתי לכתוב 'הארץ שלנו', אבל לפני זה אני חושב שב-1950 הייתי ילד וגיסי שהשתתף במלחמה, הוא עוד לא היה גיסי, הם עוד לא התחתנו אחותי והוא, אבל הוא חזר</p>	03:22:00:00
<p>לחופשה והציג בחיפה בקולנוע ארמון המפורסם עם הברזלים והמדרגות, הציג סרט ראשון שעסק במלחמת העצמאות, בקדם העצמאות של ישראל במחותרות וכולי בזווית הוליוודית מופרכת לגמרי וקראו לו 'חרב במדבר', זה מין סרט סוג ב' כזה אקשן עם שחקנים לא כ"כ ידועים, אבל הוא כבש את ליבי, נסענו לשם כל המשפחה לראות ואת התור הענקי לנו כבר היו כרטיסים שהוזמנו מקודם וזה היה שלאגר גדול מפני שאף אחד עוד לא עשה סרט של ישראל. ישראל כבר היתה ישראל וזה היה על ארץ ישראל, על טרום זה ההגנה ולח"י ואצ"ל התערבבו שם ביחד ומעפילים וכל מיני דברים כאלה</p>	03:23:00:00
<p>אני יצאתי לגמרי מוקסם מעצם העובדה שהתעסקו בדברים שאני קצת ידעתי, למרות שזה צולם בחוף הים בליפורניה ולא במקום אחר בשחור לבן, ואז כשהיינו צריכים לכתוב חיבור בד"כ אני הייתי די מצטיין בזה ודי בקלות, הייתי כותב עמוד-עמוד וחצי, וכאן בסרט שסיפרתי בסך הכל סיפרתי את</p>	03:24:00:00

<p>הסרט בצורה מאוד, ניסיתי שיהיה מאוד אפקטיבי, תפס איזה 6-7 עמודי מחברת, והמורה קראה את זה ואמרה: "אני, יצחק אני רוצה שתקרא את זה לכל הכתה". ואז קראתי את זה, בעצם העתקתי את סיפור הסרט כמו שהיה פעם בעיתוני קולנוע סרט השבוע והיו נותנים שמה את הסיפור של הסרט כמו איזה טלנובלה כזאתי כתובה בקיצור. ואני קראתי להם את זה</p>	
<p>ופתאום שמתי לב שהם מרותקים. הם לא ראו את הסרט והם היו מרותקים, ואחרי שסיימתי לקרוא את זה אז לא קיבלתי מחיאות כפיים מפני שזה לא היה נהוג שמה ואף אחד גם לא בא להחמיא לי וכל זה, אבל ראיתי שזה מאוד מצא חן בעיני שאנשים ישבו ככה ושמעו את הסיפור. ואז ההמשך היה כבר ב'הארץ שלנו', אבל זה היה הסיפור הראשון שכתבתי ואמא שלי שהיתה בחיפה שזה היה עיר ההתייחסות שלנו מבחינת עיר, והיא היתה היא ואבי היו נוסעים לשם לקניות לטיפולים רפואיים וכל מיני דברים אחרים פעם בחודש לפחות, אמא שלי הביאה לי מחברת עבה, מחברת שורות עבה, והיא כתבה</p>	03:25:00:00
<p>בהקדשה "לבני החולם יהיו חייך כחלום טוב" וזה נדמה לי שזה נמצא אצלי עד היום, לא כתוב דבר לא כתבתי במחברת הזאתי אלא שמרתי אותה כמו שהיא. דיבורי רקע.</p>	03:26:00:00
<p>נועה: ספר לנו קצת על הילדות במושב. יצחק: הילדות במושב. אממ... היא היתה מאוד נחמדה, אני מניח שבאיזשהו מקום היו כבר תחושה של הבדל לא מהסוג של המתנשא, אלא יותר מהסוג של ה... דיבורי רקע.</p>	03:27:00:00
<p>נועה: אז אנחנו חוזרים לילדות במושב. יצחק: כן. נועה: זכרונות שלך, מה התחושות. יצחק: זה ילדות בתקופה ההיא שזה אני מדבר על שנות ה-40 - 50 זה היה כמו לחיות בפלנטנה אחרת. האוטובוס היה מגיע פעמיים ביום לכפר, ואני היו לי בעיות של סינוסיטיס קצת אז הייתי בגיל טיפה יותר מאוחר, בגיל 10 11 היה נותן לי הזדמנות לנסוע פעם בחודש</p>	03:29:23:00
<p>לנסוע פעם בחודש לחיפה מרחק של כשעה דרך כל הכפרים והעיירות שבסביבה ובחיפה אחרי הטיפול שהיה חצי שעה או משהו כזה, הייתי חופשי לנפשי עד האוטובוס בערב ואז הייתי הולך להצגה יומית ומקודם שמה היה דוכן גדול של כל דבר בעשרה גרוש ואני קניתי לי כל פעם דברים אחרים היה לי דמי כיס לצורך העניין. ובחזרה לכפר, זה היה באמת זאת היתה חברה מגובשת עם סדר פסח שני, עם חגים כמו שבועות שהיה טקס שלם והיו באים לראות את זה בני הכפר שעזבו את הכפר והכל. כפר זאת אומרת מושב זאת אומרת עם עקרונות של עזרה הדדית ועקרונות של ייצור עצמי</p>	03:30:00:00
<p>ולכל משק היו גם רפתות וגם לולים וגם גינת ירקות וגם עצי פרי וגם גפנים וגם שדות מזרע, וכל ילד ידע שהוא גם צריך לעזור בבית, אז אחרי ביה"ס ואחרי מנוחת הצהריים המקודשת של כולם, שכולם חורפים על המרפסת בחום או על הרצפה בחום, אז לא היה מיזוג אוויר, אחרי זה צריך להקדיש כמה שעות לעזרה לקצור תלתן או לדלל תירס או כל מיני דברים, או לרסס במטע, כל מיני דברים כאלה. וזה גם הוביל לכל מיני משחקים למשל</p>	03:31:00:00
<p>שילדים עירוניים לא מסוגלים להבין אותם, למשל כל קיץ אחרי הדיש בגורן, היו כמה גרנות בכפר במרכז הכפר, היו חרוטים כאלו של קש שהיו מתקשים והיו נראים כמו גווינגוום אינדיאני, כמו אוהל אינדיאני כזה ואנחנו היינו חופרים בהם מנהרות ומשחקים שם בכל מיני דברים כאלו. או משחקי כפר שצריכים שטח נקי בלי אוטובוס או מכונית שעוברת ומפריעה. והיה אני יודע דודס, משחק ששיחקנו עם מקל גדול ומקל קטן ומי מעיף אותו יותר רחוק, או בלורות שקראו להם אצלנו לגולות בנדורות עם כל האפשרויות ועם כל האוספים שהיה לכל אחד והעסק הזה</p>	03:32:00:00
<p>או טורקי לבן, שזה היה לקחת קופסת סיגריות נאמר נלסון עם ה... או מטוסיין, באחד מהם היה איזה ביילי ערבי מארץ אחרת, הראש שלו והציור שלו, ואז שמים אותו מתחת לפקק, פקק מתכת כזה ומגרים אותו עד שנוצר כמו בול כזה אבל עגול, והיו אוספים כאלה, כל מי... והילדות אספו פרסים שזה היו תמונות מבהיקות בדרך כלל של בובות ושל יפהפיות וכל מיני דברים כאלה. וגם ההתכנסויות. היה כל שבוע מגיע סרט שזה היה טקס מיוחד. היו מגיעים זוג הסרטנים, אב ובן שהיו מביאים איתם את כל הציוד ופורסים את המסך, ואז היו מביאים להם חבילות חציר בתור מושבים וזה היה בקיץ מוקרן בחוץ, בחורף</p>	03:33:00:00
<p>באולם, בבית האריזה של הכפר. והיו שתי הצגות בחורף לסרטנים שגם ילדים יכולים לראות. והיו הרבה חגים ביחד, והיה טיול שנתי קבוע, והאמת היא שאנחנו כמעט לא הכרנו את הסביבה שלנו מפני שלכל דבר היה צריך נסיעה או הליכה ברגל ממושכת, אז מעבר לשדות היתה נהלל שהייתי בה</p>	03:34:00:00

<p>פעמיים שלוש ארבע, והיה מושב בית שערים, לא הכפר העתיק.. לא העיר העתיקה מימי בית שני, אלא מושב שאשתי נולדה בו ובאה משם, והיה קרית טבעון שהיינו נוסעים שם לסרטים או לקנות משהו שאי אפשר היה לקנות בכפר. ופחות או יותר זהו. והיה נחל קישון</p>	
<p>שהגיע מהמפרץ, מפרץ חיפה ובדר"כ במשך השנים הוא נסתם בלכלוכים או בכל מיני דברים, אבל כשהייתי ילד הוא היה עם דגים והיה מישוה בכפר איזה יקה קטן, יקה יליד גרמניה, או מין שם גנאי שהצברים נתנו ליהודי קשה הבנה, שאנחנו יודעים שזה כמובן מופרך, אבל הוא היה היקה הזה היה הולך כל שבת מוקדם בבוקר לדוג דגים והיה חוזר עם שלל גדול של דגים מהקישון, ולא פעם אחד הילדים התלווה אליו. אבל זה, גם להיות בקישון, זה צבע את הדמיון בהרבה, כמו באמריקה, יש נהר שלא חוצה את הכפר אבל עובר ליד הכפר. נהר, הוא היה תעלת מים די מלוכלכת לעתים</p>	03:35:00:00
<p>שאי אפשר היה לשחות בה, מפני שבקיץ היא היתה כמעט חרבה. אבל את הדמיון זה הצית ואחד הסיפורים שכתבתי ל'הארץ שלנו', אז החבורה הדמיונית שכתבתי עליה עושה בונה דוברה ורפסודה, ושטה בה לאורך הקישון. גם היום ששיפצו שמה והפכו את זה לטיילת, מסלול טיולים, גם היום זה בלתי אפשרי. נועה: איזה מין ילד היית, שובב, חולמני? יצחק: אני חושב ש... לא הסתגרת בעצמי</p>	03:36:00:00
<p>אני מאוד אהבתי חברה. מאוד אהבתי חברים. הייתי קודם כל כמעט אלבינו, עד אחרי הצבא הייתי רזה כמו פלפון היו אומרים פעם, חתיכת קרש דקה כזאתי. וכשהייתי נער אז היתה אופנה ללכת בתפסורת מרינס כמו גלעד ארדן עכשיו, משהו כזה. זה היה אז הייתי הולך ככה. אהבתי את המפגשים עם החברים היו מגיעים אליהם בד"כ עם כיסים עם מכנסיים קצרים מקופלים שיבר או משהו כזה מהברכיים כדי לא להראות כמו גחליץ, שזה שוב פעם סוג של גזענות, גיוס חוץ לארץ, זאת אומרת העולים החדשים, הנוער שהגיע, לכפר</p>	03:37:00:00
<p>הגיע ממשבתום המלחמה לא ילדי טהרן אלא המחזור שאחרי זה של ילדים שנאספו בכל אירופה והגיעו, היו יותר נערים והגיעו לארץ ברכבת העמק שאז עוד נסעה, עד המלחמה היא נסעה. אני זוכר את המעמד של 1945 אני חושב זה היה, ואני הייתי אז בן 7 אז אני זוכר שהרכבת הגיעה בערב בלילה ואנשי הכפר עמדו שם וירדו ילדים מהסוג שלהם קראנו אח"כ גחליאצניקים זאת אומרת עם נעליים וגרביים ומכנסי 3/4 או מעילים כאלה וכובעי קסטקט, וגלותיים הם נראו ומאוד מתוחים</p>	03:38:00:00
<p>וזה, והם ידעו רק יידיש או את השפות של הרומנית והפולנית שהם הגיעו משם ומשפחות רבות מהכפר אימצו את הילדים האלו. אנחנו אימצנו ילד שעד עכשיו הוא בשבילי מסמל את השואה מפני שההורים שלי היו מספיק נבונים לא להישאר שם ולעלות אולי זה כוחה האמיתי של הציונות שהצילה הרבה מאוד אנשים נבונים שהחליטו לשלוט בארץ הזאת ארץ אבותינו כמו שקוראים לה ולא להישאר שם, והילדים האלו אומצו. אצלנו היה ילד שקראו לו דבל'ה גנזלר הוא היה ילד מאוד קשה, יותר קשה מכל הילדים האחרים. כל הילדים האחרים למדו עברית די מהר, השתלבו מהר</p>	03:39:00:00
<p>בין הילדים האחרים לבשו מהר מאוד לבוש של צבר שזה מכנסיים קצרים מקופלים בלי גרביים, ועד שהגיעה מלחמת העצמאות ושמה בני הכפר המאומצים גם התגייסו לזה כולם. דבל'ה היה ילד אחר, הוא היה בן 15 אני חושב כשהוא הגיע אלינו, הוא היה קשוח, הוא לא רצה לדבר עברית, הוא לא רצה לדבר בכלל. הוא היה זעפן, לי הוא היה מרביץ, עם אחיותיי הוא לא יצר שום קשר, ואבא ואמא ניסו בכל צורה אבהית ואמהית לתקשר איתו אבל הוא הרגיש את עצמו זר. הוא היה עושה סליחה פיפי במיטה, אני מניח שכל הדברים האלה גרמו גם לזה שהוא גם היה צועק בלילה מאימה או מפחד או מכעס.</p>	03:40:00:00
<p>לא יכולנו לדעת את תולדותיו חוץ מהמעט שסופר מהמעט שידעו שהוא נדד ברחבי אירופה כמו ילדים אחרים משום שאמא שלו כנראה הוציאה אותו מקרון הרכבת שנשלחה למחנה ההשמדה והוא לא נתן אמון באף אחד. אני זוכר שאמי מצאה מתחת למזרון שלו פרוסות לחם והיא אמרה לו בבוקר היא אמרה לו דבל'ה אם אתה רעב לך למקרר, אז זה היה מקרר קרח, תוציא לך מה שאתה רוצה, יש גבינה יש שמנת יש לחם שנאפה בכפר, מה שאתה רוצה, אל תשים לחם מתחת לזה הוא המשיך לשים את הלחם כמין משהו כפוי, כפוי עליו כאילו מתוכו. אני זוכר שהוא התגייס לצבא, אני זוכר שהוא בא פעם אחת לחופש עם המדים, אני זוכר שהוא היה יותר מפוייס,</p>	03:41:00:00
<p>ככה זה כבר.. בכל אופן זה היה הבית היחיד שלו. היה לו איזה בן דוד רחוק שלמד במקווה ישראל אני לא חושב שהיה ביניהם אישזהו קשר והוא לא סיפר למשפחה, אני מניח שהוא חשב שהם לגמרי אבודים. היה אז מדור ברדיו שקראו לו "המדור לחיפוש קרובים" כל יום היה משודר בצהריים, ואבא שלי שלח לשם מכתב לשאול אם יש איזה קרוב משפחה לדב גנזלר שנולד בעיר הזאת ופה ושם ואז כעבור כמה שבועות העבירו מכתב שהגיע מקנדה ושאלו אם לאמו נדמה לי קראו פרל גנזלר, אבא</p>	03:42:00:00

<p>שאל אותו והוא עשה לא עם הראש ובזה נגמר העניין. הוא התגייס לצבא, מאוחר יותר הסתבר שהוא היה נוטר בעצם, לא התגייס לצבא, והוא בא לחופש פעם אחת במדיו, והיה קצת יותר</p>	
<p>בן בית וכולי ושהוא חזר חזרה כעבור כמה זמן הודיעו לו ההורים שכמו הורים שכולים שהוא נהרג והקבר שלו בבאר טוביה. עכשיו אני זה ישב אצלי כל הזמן וזה חלק מהחשבון הלא ממומש עם כל העניין של השואה, מפני שמהשפחה שלנו חוץ מהסבא והסבתא של נועה אשתי שהיו בארץ עם הילדים שלהם והחליטו לחזור לפולין עם בן אחד מפני שהסבתא דרשה את זה כתנאי בעצם להמשך הנישואים ושמה הם ניספו.</p> <p>ובכל אופן אני כדי לחזק את הדבר הזה אני אומר שהיתה התרחשה פרסטרויקה פירוק של ברית המועצות</p>	03:43:00:00
<p>בימי גורבצ'וב וכל מדינה היתה פתאום עצמאית אני התבקשתי ע"י משרד החוץ להצטרף לאיזשהי קבוצה מהקבוצות שנסעו לרחבי" מה שהיה ברית המועצות ולחגוג עם הקהילות היהודיות שם את יום העצמאות הראשון שלהם אבל את יום העצמאות של ישראל. זה היה צריך להיות איש רוח, ז"א אני, ופוליטיקאי שזה היה מודי הוא היה שר בממשלה מרפול, המהפלגה של רפול, שזה היה מודי זנדברג חבר הכנסת מהמפלגה של רפול, והיתה איזה להקה קטנה של זמרת ונגנים רוסים שעלו לארץ ואני בח.. שאלתי אם אני יכול לבחור, כן אתה יכול לבחור את הקבוצה שתיסע לאוזבקיסטן ולקווקז ולזה, אני אמרתי אני רוצה</p>	03:44:00:00
<p>קבוצה שתיסע לבלרוס מפני שאבא שלי נולד שם ואני רוצה שעל חשבונות יחכה לי שם רכב שאני אוכל לנסוע לכפר שהוא נולד ושהוא סיפר הרבה מאוד על הכפר, אז אמרו לי בסדר אנחנו נדאג לזה. לא היתה אפילו שגרירות בבלרוס והשגריר במוסקבה היה חיים בר לב שמת שנה לאחר מכן. אז זהו, מה שרציתי להגיד, אני הגעתי לכפר של אבא שלי עם המכונית שחיתתה לי ועם מתורגמנית ועם עוד רופא יהודי צעיר שמה וזה ושאלתי איפה היהודים, שבזמן של אבא שלי זה היה כפר שקראו לו טלחן על יד מוטלה שזאת היתה עיירה שבה המשפחה דור לפני אבא שלי חיה, מוטלה זה העיירה הקטנה, בעצם הכפר שבעצם נשיא</p>	03:45:00:00
<p>מדינת ישראל הראשון חיים ויצמן נולד בה, וכיוון שהלפני הנסיעה הייתי בקשר משפחתי עם הנשיא המנוח עזר וייצמן ואמרתי לו שאני נוסע לשם אז הוא ביקש שאני אלך לראות אם יש קברים במוטלה.. ואכן היינו גם במוטלה, אבל קודם היינו בכפר של אבא שלי, טלחן היו 5000 יהודים בערך בתקופה שלו ואולי 1000 גויים רוסים, בלרוסים, וכשבאתי לשם לא היה כמובן יהודי אחד, לא היה קבר יהודי אחד ושאלתי את בני המקום שפגשנו אותם ודיברנו איתם, אגב פסל של סטלין עוד עמד שם במרכז ולמרות שהיה קומוניזם אחרי סטלין, אנטי סטלין הרבה זמן</p>	03:46:00:00
<p>היה להם זמן להתנסות איתו. ושאלתי איפה היהודים אז הם אמרו "אוי אנחנו באמת נורא מתגעגעים אליהם" וכל זה, "הם היו באמת נפלאים". מה שהסתבר זה שבאוגוסט 41 הצבא הנאצי חדר לברלוס שהיתה, נקראה אח"כ ארץ גיבורה ע"י סטלין ויורשיו מפני שהיא היחידה שפיתחה הרבה קבוצות של פרטיזנים שיצאו להילחם בנאצים מהיערות, ביניהם האחים ביאלסקי שעשו עליהם אפילו סרט בהוליווד ואחד מהם היה אביה של ידידתי מגלי צה"ל, אסתי ויינשטיין, אסתי ביאלסקי, היא עוד לא נולדה, אמה היתה בהיריון כשהוא נהרג, היו שמה אחים גיבורים. בכל אופן אני הופנית לכניסה לכפר של אבא שלי ששמה היה קבר אחים אחד גדול, הגרמנים אספו את כל היהודים</p>	03:47:00:00
<p>הגויים שם הסגירו לא מעט מהם וזכו אח"כ ברכוש שלהם, וחפרו שם כמו בשופל בטרקטור חפרו תעלה ביער בכניסה לכפר ושמה עמדו 1400 יהודים נשים גברים וטף, ירו בהם לתוך התעלה, כיסו את הכל ועצי הליבנה עדיין עומדים שם ורואים, שום דבר לא השתנה חוץ מזה שאחרי שנים שמו מצבת בטון בגובה כזה וברוחב כזה שעליה כתוב כאן נקברו 1.4 אלפים אזרחים סובייטיים שנרצחו בידי הפאשיסטים. זה הכל, לא יהודים ולא שום דבר, זה הכל, ושמה אני חשבתי אני הייתי צריך להיות בזמן הזה בן ארבע בדיוק, ארבע וחודש כשנורו כל היהודים.</p>	03:48:00:00
<p>ואמרתי אם אבא שלי היה נשאר כאן כמו הרבה יהודים שנשארו ואחיו היו נשארים כאן, אז אני בטח הייתי שוכב כאן. וזה בשבילי אז היתה מהות הציונות כפי שהיא היתה פעם לא כמו שמכנים אותה עכשיו. וזה היה מאוד חשוב לי. אני רק אציין שבכפר מוטלה שהוא לא רחוק משם, שם מקור המשפחה ומקודם באו מגדנס שזה דנציג, את זה אני יודע מבני משפחה רחוקים שעשו שושלת יוחסין בעץ משפחתי שורשים וכולי, שם מישהו שהיה מזכיר אני חושב בשגרירות ישראל במוסקבה, והוריו נולדו בכפר הזה – במוטול, מוטלה, שגם משפחת וייצמן כאמור נולדה שם</p>	03:49:00:00

<p>הוא בא וראה את ההזנחה אני ראיתי גם כן את ההזנחה, גם אין קברי יהודים, ובאמצע הכפר שנראה ציורי, שני הכפרים נראים ציוריים כפי שאבא שלי סיפר לי בדיוק באותה צורה, באמצע הכפר ראינו שתי מצבות אחת על השנייה ככה הם השתמשו במצבות היהודיות לבניין ולסלילה, וראינו שתי מצבות יהודיות שוכבות אחת על השנייה עם שרידי אותיות בעברית עם שמות או משהו כזה, זה מה שהיה. והאיש מהשגרירות פשוט הוציא כסף מכספו שלו אני מניח ועשה מין יד זיכרון מחוץ למוטול עם מצבה על יהודי מוטול שנהרגו ושילם למישהו מהאיכרים שיטפל בזה כל הזמן. ועם כל זה שנרא מצטערים על יהודים וזה ואני איש פתוח</p>	03:50:00:00
<p>ולא בעניין הזה, התחלתי לשאול שם על בנר ופיסצקי, אלו המשפחות שלנו היו שמה, אז כמובן שיש שם זקנים שזכו לא יודע למה להגיע ככה לגיל 90, 95 והיו במובן שלהם צלולים ואחד מהם אמר כן אני זוכר את בנר היה להם בית שמה בקצה הכפר, ומאיר בנר, זה סבא שלי, חייב לי עד היום עשרה רובל על עבודה שאני עשיתי לו. והוא הסתכל עליי כאילו אני הולך, העניין הוא שהמשפחה שלי עזבה את הכפר כמה שנים לפני המהפכה הרוסית ועברו לפינסק שזה גם כן היתה עיר ואם שם. נועה: ספר קצת באמת על ההורים שלך, על אבא שלך, על אמא שלך, על הזכרונות שלך, על איזה מין אנשים הם היו? יצחק: אבא שלי ואמא שלי קודם כל הם היו באמת חלוצים. על קברה של אמא שלי כתוב "חלוצה עד</p>	03:51:00:00
<p>יומה האחרון" היא היתה בת למשפחה אמידה מאוד באוקראינה, היא נולדה באוקראינה בעיירה שקוראים לה שטולה שידועה בשל איזה צדיק יהודי שהיה שם. היא פונקה מאוד בילדותה, אבא שלה שהיה סוחר עשיר מת בגיל 40 והאמא שלה לא.. היו לה שלושה אחים גדולים שאחד מהם נהרג במלחמה, מלחמת העולם הראשונה ועוד שני אחים שטיפלו בעסקים והאמא שלה מאוד פינקה אותה, והיא הזמינה לה מורים הביתה. לימדו אותה גם עברית לפי דרישתה וגם דברים אחרים, היא נראתה כמו נערה רוסייה. בלונדינית תכולת עיניים מאוד מאוד לא יהודיה</p>	03:52:00:00
<p>ככה בצורה שלה, אבל היא התעקשה והצטרפה לתנועה יהודית והחליטה ללמוד בגמנסיה כשאמא שלה לא רצתה, ואפילו זייפה את גילה, הוסיפה עוד שנה כדי שתוכל ללמוד, וכשהגיעה לגיל 18 19 היא נכנסה לתנועה הציונית, ועברה היא כתבה על זה, יש לי ספר שקוראים לו 'היצחקיה' שזה אוטוביוגרפיה חצי דמיונית אבל יש בו את כל הדברים האמיתיים שם. אני פשוט ציטטתי על פני כמה דפים שם איך היא הלכה עם חברות חלוצים לגנוב את הגבול עם גויים שהסכימו לגנוב את הגבול של אוקראינה או של רוסיה זה כבר היה אחרי המהפכה, כדי להגיע לארץ ישראל. ומכיוון שהמגפיים שלה או הנעליים שלה נקרעו היא הלכה יחפה בשלג, היא אמרה להם</p>	03:53:00:00
<p>תלכו אתם קימה כדי שאני לא אעכב אתכם, הם דאגו לה מאוד אבל היא גירשה אותם, ואז תפסו אותה חיילי המשמר והיא נלקחה עם עוד כל מיני כאלו שנתפסו בקבוצות אחרות לבית המשמר, ושמה חקר אותה הקצין והיא אמרה לו את האמת אנחנו רצינו לעלות לארץ וזה והיא לא היתה דתייה ושומרי מסורת בסך הכל היו שם והכל, והקצין הרוסי משום מה התרשם מהעניין הזה. הוא אמר לה תשכבי לנוח כאן, בבוקר יבוא מישהו שיקח אותך. ובאמת בבוקר בא מישהו ולקח אותה לקבוצה שחיכתה לה ודאגה והיתה בטוחה שהיא כבר בכלא, וככה היא עלתה לארץ. וככה אבא שלי החלוץ ואמא שלי החלוצה נפגשו בבית החרושת למלט, 'נשר',</p>	03:54:00:00
<p>היא בישלה שם והוא היה אחד ה.. מהראשונים שעבדו שם, ושניהם הצטרפו לגרעין והוא שלח אותה ללמוד בביה"ס חקלאי לנהלל, ביה"ס חקלאי לבנות, של חנה מייזל היה ידוע, היא היתה במחזור השני והוא היה מהגרעין שהקים, יחד עם אחיו הגדול, היה מהגרעין שהקים את כפר יהושע, הוא היה מהחמישה הראשונים שעלו על הגבעה, שקראו לה תל שמם, על יד גבעה אחרת שהיא גבעה עתיקה שבתנ"ך קוראים לה דבשת, בחלוקת הארץ בין השבטים היא מופיעה, והם הקימו את הכפר שהוא כפר מאוד מאוד יפה, היה לנו משק קטן, אז כל המשקים היו קטנים. היה לנו 7 פרות, 6 פרות חולבות, לול של תרנגולות, סוג של כלכלה שמייצרת את עצמה, ז"א שכמעט לא נזקקים לדברים,</p>	03:55:00:00
<p>אם אין עגל חולה לשחוט אז אוכלים עוף ואם אין עוף לשחוט אז אוכלים צמחוני, הרבה גבינה שמייצרים לבד, הרבה פירות שמגדלים לבד, כל ה.. כל הדבר הזה. היו לי 2 אחיות גדולות ממני, הבדלים של ארבע שנים על היום ככה שתמיד האיזכור הזה היה מעורר גיחוך, אבל בכפר כולם הכירו את כולם ודרך האחיות כמובן התוודעתי גם לקריאה וגם לדברים אחרים. אחות אחת היתה מחללת על חליל יוצא מן הכלל וכל יצירה מוזיקלית יכלה לחלל, והיו לה גם דברים אחרים, הכל כתוב בספר שלי היצחקיה, היא היתה למשל</p>	03:56:00:00
<p>אלופה בכתיבה, למשל את כל מגילת רות על ביצה אחת, אני יודע על גרעין של שזיף או משהו כזה,</p>	03:57:00:00

<p>כל מיני פלאים כאלה. ואחותי השניה היתה גם היא היתה למדנית וקריינית ורצינית מאוד, אבל היא ידעה גם לספר סרטים. אני אהבתי את הדברים האלה. אנחנו ביחד היינו מוציאים את שש הנמר התולעת בעצי הפרי, מוציאים אותה עם תיל פלדה ארוך כדי שהיא לא תמית את הפרי, אז היא תמיד הייתה מפתה אותי שאני אבוא איתה לעבוד או להשקות, או כל מיני דברים כאלה, להעביר ממטרות, להעביר צינורות שהיא תספר לי סרט. היא ידעה לספר יפה מאוד, זה שהיא לא סופרת בעצמה זה חבל מאוד. אחותי הגדולה יש לי שתי אחיות. אחת רוחל'ה</p>	
<p>שהיא היום בת 85 עוד מעט והשניה מירל'ה שהיא בת 81 עוד מעט, ושתיהן בריאות ונחמדות וצלולות. רוחל'ה בכפר עדיין, לה ולבעלה היה משק שם. בעלה הוא אותו צבי שסיפרתי על הסרט חרב במדבר שהוא לקח אותנו. זה בכלל גיס מקסים שהלך לעולמו לפני 10 שנים. והאחיות השפיעו עליי מאוד, אני הייתי ילד מה שקוראים ביידיש מזניק, הילד הקטן של המשפחה ואני חושב שלהוריי זה היה קשה מאוד שאני באתי ואמרתי להם שאני לא מתכוון להמשיך מפני שאני לא רציתי להיות חקלאי כושל</p>	03:58:00:00
<p>וסופר כושל גם יחד, כי אני למרות שתמיד בכפר אמרו לדוגמא דודה שלי שהיתה קפדנית יותר מהם בעניין הזה ואמרה "מה אתה הולך לגור בעיר ולכתוב? אתה לא מתבייש? במקום להמשיך את המשק של ההורים, זה ממש בגידה. תסתכל על הסופר צבי ליברמן שהוא גם חקלאי בנהלל הסמוכה." כולם ידעו שזאת דוגמא. אממ. אבל אני החלטתי בכל אופן ללכת וההורים קיבלו את זה בלי להגיד מילה בנושא הזה, ואני הלכתי לעיר והעיר שתמיד חלמתי עליה, וזהו, וזהו, זה הסיפור כבר ארוך אחרי זה, העיר זה בעצם הסיפור העיקרי שלנו. דיבורי רקע.</p>	03:59:00:00
<p>נועה: אז המעבר שלך לתל אביב בעצם מה שאני מבינה עכשיו שאמרת הוא בעצם גם קשור להחלטה שלך לכתוב? יצחק: כן. בהחלט, אבל איזשהי החלטה שכבר קיבלתי אז. הייתי בן.. חצי שנה או שנה אחרי שהתשחררתי מהצבא, ז"א שהייתי בסביבות ה-21, החלטה שכבר אז קיבלתי שאני לא בטוח שאפשר בארץ לחיות מלהיות סופר אפילו סופר נודע, אמנם הדוגמא של יגאל מוסינזון עמדה מול עיניי, ואני צריך להגיד שהוא היה, אני טיפה הכרתי אותו מפני שהוא ואשתו השנייה והילדים שלהם באו לגור בדירה שכורה במושב</p>	04:04:03:02
<p>של נועה אשתי בית שערים וגרו שם כמה שנים, שם גם הכרתי את אחד הבנים, אביטל מוסינזון שאיתו כרווק בת"א שכרתי דירה וגרנו ביחד כמנה שנים, אבל הוא היה אז דוגמא שאפשר לחיות, והיו אז סיפורים כיוון שהיינו שכנים והיו סיפורים שאשתו קוראת לו ואומרת יגאל בוא הילדים שלי והילדים שלך מרביצים לילדים שלנו, מין בדיחה כזאת. או שמישהו מצלצל לה, הוא היה אז דובר המשטרה בתפקידו הרשמי, והיה כותב את החסמבות כמובן, ואני ואשתו היתה עונה למישהו שמצלצל אליו תשמע צלצל בעוד חצי שעה מפני שהוא התחיל לפני רבע שעה לכתוב חסמבה ועוד חצי שעה בערך הוא יגמור אותה</p>	04:05:00:00
<p>אז.. חסמבה חדשה אז צלצל אליו. אז זה הוא היה דוגמא שאפשר כן לחיות מזה ואני חשבתי שאי אפשר לחיות מזה. את האמת שאני לא הכרתי כ"כ סופרים חוץ מבנימין תמוז שהיה עורך הארץ שלנו וקרובת משפחה גיטתה של דודתי ז"א.. היתה פניה ברגשטיין משורת הילדים המופלאה שהיא גם היתה שכנה היא גרה בקיבוץ גבת וזה מתקשר גם לחסמבה תיכף, ושדודי ודודתי, הדוד עבד בחברת חשמל, הדוד אושר, ודודתי אסתר שהגיעה לגיל מופלג של 103 שנים, לא אז, הם היו</p>	04:06:00:00
<p>מגיעים בטנדר של חברת חשמל לבקר בשבתות שני האחים שלו היו בכפר, אביטל ואחיו נפתלי שהיו משק ליד משק, אז היינו נוסעים לבקר, הייתי מצטרף אליהם שהם היו נוסעים לבקר את אח של דודה אסתר ואת אשתו פנייה, וכשהייתי מגיע לשם המבוגרים היו מתכנסים בחדר לשתות תה ולדבר על עניינים של רומו של עולם, ואני הייתי שוכב על הדשא עם כל חוברות 'משמר לילדים' שלא הכרתי, רק ילדים של השומר הצעיר ושל הקיבוץ המאוחד, ושם התחיל להתפרסם הסיפור חסמבה הראשון בהמשכים, וכל פעם שהייתי מגיע לשמה אחת לכמה חודשים פנייה היתה שומרת בנאמנות את כל החוברות שהופיעו עד אז, היא היתה כותבת גם ב'משמר לילדים' את השירים שלה שהכפרו אח"כ לקלסיקות כמו אני יודע "בוא אל"י פרפר נחמד" "האוטו שלנו גדול וירוק" וכל הדברים האלה</p>	04:07:00:00
<p>והיא היתה שמה לי צלחת עם ביסקוויטים וכוס של מיץ ואני הייתי רווה נחת הייתי קורא את חסמבה שעוד היה איכשהו מתקבל על הדעת על ילדים, ילדים שנלחמים בבריטים לא דרך ההגנה אלא כסניף של ההגנה</p> <p>בכל אופן אני הגעתי לתל אביב וישר התנחלתי לפני הכל בקפה כסית משום שהוא היה בשבילי מוקד העולם, לא הכרתי את העולם, עד אז לא יצאתי עוד לחו"ל בכלל, וכל הפיגורות המופרסמות שברובם סופרים, משוררים, עיתונאים וגם מצביאים ושחקנים ובמאים היו שם בקפה כסית. נועה: מי למשל,</p>	04:08:00:00

איזה שמות? יצחק: אוו, איזה שמות היו. קודם כל היו כל	
שחקני הקמארי החל בצעירים שאכלו בהקפה אצל חצקל, שהיה בדרך כלל איש גדול שמן ורדום, וככה הוא גם צויר, חנה מרון, ויוסי ידין והמשוררים היו שלונסקי ואורלנד ונתן זך וחיים גורי שהיה מזדמן מירושלים והרבה מאוד, והיו הרבה סופרים היו הרבה אני יודע אורי אבנרי היה יושב שם, הרבה אנשים. ואני הייתי מצעירי המקום אבל כעבור כמה זמן כבר היה לי שולחן שלי עם חברים והייתי מגיע לשם כל יום שישי וכרווק שאין לו מקום עבודה קבוע פחות או יותר	04:09:00:00
גם בימים רגילים לפגוש חברים. ואני כמובן שנאמן לתפיסה שלי שאי אפשר להתפרנס מהספרות, אני פירסמתי דברים בעיתוני הילדים שהכרתי, ב'הארץ שלנו' וב'דבר לילדים' פירסמתי סיפור בהמשכים שנחום גוטמן צייר אותו ואח"כ הוא הופיע גם כספר 'בעקבות מבעיר השדות'. ב'הארץ שלנו' פירסמתי, ניסיתי לכתוב גם ב'מעריב', נכנסתי בעצם ל'מעריב' בפגישות שסידר לי אהרון אמיר שכתבתי פירסמתי שני סיפורים ברבעון 'קשת' שלו, הוא שמע עליי מבנימין תמוז ופנה אליי ואני פירסמתי סיפור אחד על משהו על חייל בצבא ואח"כ פירסום שני של איזה סיפור סוריאליסטי בלי מקום בלי זמן בלי אה.. בלי הגדרה	04:10:00:00
לאומית או משהו כזה, כמו משל כזה גדול, זה התקבל טוב ואז גם התחיל ידדי יהושע קנז לכתוב שם וגם היה במערכת ועוד כמה שהתחילו את הכתיבה שלהם בקשת שהיה רבעון מעולה וכיוון.. הוא סידר לי פגישה ב'ידיעות אחרונות' וב'מעריב', למה? מפני שאני חשבתי שהדבר שהכי קרוב לכתיבה זה עיתונות ואני בהחלט יכול להיות עיתונאי לא פחות טוב מאחרים בעבודות, אני קודם כל הזמנתי לארוחת ערב אצל בנימין תמוז עורך הארץ שהיה מעין מנטור שלי ואז כבר הוא לא היה עורך 'הארץ שלנו', נדמה לי שהוא היה לפני או אחרי נספח תרבותי בשגרירות ישראל בלונדון	04:11:00:00
ושמה התחיל ויכוח די גדול, אתה אסור לך ללכת אסור לך לעבוד בעבודה אחרת אתה תלך תקבץ נדבות ברחוב, או כמו שנאמר מוטב לפשוט עורות של נבלות מאשר לכתוב ספרות, או להיות רב או אני לא יודע, משהו כזה. והוא הביא לי כדוגמה שהבעל של טוני הלה מנהלת תיכון חדש האגדי, הבעל שלה הוא פילוסוף עם שני תארי דוקטור ומסרב לעשות שימוש בידיעותיו ובתאוריו ומבכר ב-כ' להיות פועל ניקיון בעיריית תל אביב כדי שיהיה לו זמן לחשוב, אז אמרתי אני מצטער, אני לא לא זה מה שאני רוצה	04:12:00:00
לעשות, ואני אם אני אהיה פועל ניקיון אני בטח לא אכתוב. אז בקיצור הוא לא עזר לי, דווקא האיש שמאוד היה לו חלק משמעותי בכתיבה שלי עד אז סירב עקרונית לעזור בזה, הוא גם סיפר לי שהוא היה עיתונאי ב'הארץ' עם אמביציות ספרותיות שהוא לא הצליח לממש אותם כל כך וכל זה ורצה מאוד לכתוב ספרות. יום אחד קרא לו שוקן העורך גרשון שוקן, אולי זה היה האבא עוד אני לא יודע, ואמר לו: תמוז, אני משחרר אותך מכל עבודות הכתיבה שלך, אני רוצה שכל יום תיתן לי טור סאטירי של צעיר צבר ישראלי טיפוסי על כל מיני תופעות שקורות בארץ, לא יותר מ-50 או 60 מילה כל יום, אבל כל יום, חמישה ימים בשבוע. הוא שמח	04:13:00:00
יצאתי משם, הוא אמר שמח וטוב לב מפני שיהיה לי את כל הזמן שבעולם, אני כותב מהר, אני אכתוב את זה אני אביא את זה להארץ אז עוד לא היו מחשבים כמובן והכל ויהיה לי כל היום למה שאני רוצה, לאומנות שהוא אהב מאוד ולכתיבה. הוא אומר אחרי חצי שנה אני ראיתי שזה מתחיל להיות ריחיים על הצוואר, מפני שברגע שאני מוסר טור אחד אני מתחיל לחשוב על מה יהיה הטור השני ומה יגיבו על הטור הזה, ואם יצנ.. למרות שלא צינזרו וכל זה, אם צריך לענות לכל מיני זה.. בקיצור זה מילא לו את כל העולם ולא הספיק לכתוב דבר. ולכן אתה אסור לך להתעסק בדברים אחרים אלא רק עבודות שלא מצריכות מחשבה.אמ.. כאמור לא קיבלתי את הדבר הזה, והתחלתי אהרון אמיר שכן רצה לעזור סידר לי פגישה	04:14:00:00
עם בכיר ב'מעריב', ופגישה יום אחרי זה עם בכיר ב'ידיעות אחרונות' שאני אוכל, שאם יקבלו אותי שניהם אני אוכל לבחור מה אני רוצה. הלכתי לפגישה ב'מעריב' בדרך פגשתי את מאיר נחתומי. מאיר נחתומי היה כתב כמוני, עיתונאי קטן ב'הארץ שלנו', התבגר נהפך לעיתונאי ב'מעריב', הכתב הראשי של 'מעריב לנוער' שהתחיל לצאת לאור אז, והוא אמר מה אתה הולך לעיתון הגדול בוא אלינו ל'מעריב לנוער'. אני לא ידעתי איך עיתונאים, אני חיפשתי משרה ועבודה. באתי למעריב לנוער נתנו לי משה בן שאול. רעשי רקע. יצחק: שהיה סגן העורך וראובן ינאי היה העורך, נתנו לי משימה ללכת לראיין את יושבי הצינורות בפינת שג..	04:15:00:00
בפינת פרישמן דיזינגוף. זה הסוג של צעירים ידוע. אז הלכתי לשמה ודובבתי אותם, באתי עם כתבה ואמרו אוקיי בסדר, אז אמרתי אוקיי עכשיו אני רוצה לדעת מה התנאים, מה המשכורת. איזה	04:16:00:00

<p>משכורת? אתה מקבל לפי חתיכה. כמה אני מקבל לפי חתיכה? עשרים שקל ל... עשרים לירות לכתבה. אמרתי איך, אני לא יכול לחיות מזה, אמרו זה מה שאנחנו יכולים אין לנו תקן וכל זה, בשביל זה היית צריך ללכת ל"מעריב" הגדול. בקיצור בלית ברירה התחלתי לכתוב להם כל מיני דברים ראינות עם דברים כאלה, ניסיתי פעם או פעמיים לכתוב ל"מעריב" הגדול אבל איכשהו פירסמו את זה, אבל לא היה לא היה שום קידום ואני הייתי צריך להתפרנס מפני שגרתי קצת בבית של דוד אושר בגבעתיים אבל זה לא דרך לנהל דברים.</p> <p>והשלמתי אז בגרות מפני</p>	
<p>שבכפר כדי שישארו חלקאים למדו את הכל אבל לא הגישו סליחה, בכפר הם לימדו את כל הדברים אבל לא הגישו תלמידים לבגרות, הם היו צריכים לעשות את זה בעצמם. אז השלמתי בגרות ועברתי לגור ברחוב צייטלין, ע"י קולנוע גת, בבית שמול קולנוע גת בבית מספר 4 אני חושב בקומת הקרקע עם אביטל מוסינזון, הזכרתי זאת מקודם בנו של יגאל מוסינזון שהכרתי אותו קצת מהתקופה שהוא היה בבית שערים, אח"כ הוא היה בלהקת הנח"ל והוא שר "שניים עשר טון" בקולו העמוק, הוא היה רזה וגבוה והוא שהביא את העסקה לקח את החדר הגדול, אני גרתי בחצי חדר קטן, ואנחנו איכשהו הסתדרנו למרות שהיינו די זרים, והוא היה הכתב הראשי של מעריב לנוער, משם בעצם הכרתי אותו</p>	04:17:00:00
<p>העבודה ב'מעריב לנוער' הוא היה הכתב הראשי אחרי מאיר נחומי שעבר ל'מעריב' הגדול. והייתי צריך לשלם את שכר הדירה, אז אמנם האבא נתן מדי פעם כסף, אבל אני חיפשתי... בכפר יהושע היתה בדיחה, יצחק'לה בן נר חי מכתובה, הוא כותב הביתה מכתבים ואבא שולח לו כסף. אני בלעתי את העלבון הזה ולא יכולתי להמשיך ככה, ואז המ... נכנסתי לתנובה בשוק הגדול, בשוק חשמונאים איפה שעכשיו גינדי בונה בכל חור, ועבדתי שמה בהתחלה כסבל, היה לי כוח הייתי מושבניק והיה לי כושר וסחבתי ארגזים וכל זה, ואחרי כמה זמן הציעו לי לעבור לסקציית בוריי הביצים,</p>	04:18:00:00
<p>כאלו שמקבלים ביצים בתפוזות ושמים אותם בתבניות, עבדתי שמה כמה חודשים זה הוסיף לי לחשבון הבנק. אחר כך עברתי לעבור באיזה שבועון שקראו לו קולנוע, שזה היה סוג של גיא פינס בעיקר על הוליווד וקצת צרפת בימי... בשנות ה-60 המוקדמות וממנו עברתי לעולם הקולנוע ואז התחלתי ללמוד באוניברסיטה גם ואז כבר התחתנתי עם נועה. אבל זהו, זה זה דברים שהיו ואותו בנימין תמוז אני הוצאתי בינתיים ספר רומן שקראו לו "האיש משם" שבעצם הזמין אותו המשורר ישראל הר היה אז עורך ספריית תרמיל</p>	04:19:00:00
<p>והוא היה קצת ידיד שיהיה בריא, הוא חולה והוא והכרתי אותו דרך תמוז, הוא היה כותב בארץ שלנו והכל, אז הוא הזמין אצלי שאני אכתוב לו רומן להוצאת תרמיל מקורי שלא היה לו עד עכשיו מקורי אלא זה הדפסה שנייה של דברים ישנים שמדפיסים מחדש. אז כתבתי במחברת הייתי כותב באוטובוס בנסיעה לעבודה, עבדתי אז במשרד של יענק'לה אגמון שהיה משרד אותות ליחסי ציבור ואני הייתי היחסי ציבור יחד עם יענק'לה, היינו מקבלים כל מיני לקוחות כמו פסטיבל ישראל שהתחיל אז הגשנו להם הסתגרנו יומיים עם שוקולד במשרד והוצאנו תוכנית שנרכשה ואז זה היה, ז"א כל הדברים האלו פירנסו אותי בעסק</p>	04:20:00:00
<p>הזה ועד שהגיעה ההצעה לכתוב ספר, ואז כתבתי את הרומן שקוראים לו "האיש משם" והתביישתי שהוא היה במחברת, אז לא היה אפילו מכוונת כתיבה, לא היתה לי מכוונת כתיבה, אבל היו כותבים אז במחברת ונותנים את זה להעתקה וכעבור שבוע קיבלתי בדואר מכתב מישראל, שמתי את זה התביישתי להביא לו פנים אל פנים אז שמתי את זה מתחת, הכנסתי את זה מתחת לדלת שלו, הוא גר בדירת גג ברחוב יהודה הלוי, בדירת חדר, זהו. וכעבור שבוע קיבלתי ממנו מכתב נלהב. אתה רוצה שאני אפסיק עכשיו? דיבורי רקע. יצחק: דחפתי לו את זה מתחת לדלת לישראל הר, הוא גר אז בדירה של חדר אחד על הגג ברחוב יהודה הלוי בת"א</p>	04:21:00:00
<p>והסתלקתי וכעבור שבוע קיבלתי ממנו מכתב בדואר שמה כתוב: נהדר, זה יפה מאוד. נתתי לקרוא את זה לניסים אלוני שאותו הערצתי והייתי טיפה בדידות איתו, מכסית ומהמקומות האחרים, והוא התלהב מאוד מהעסק הזה. אני זאת היתה לי שמחה גדולה מאוד, פעם ראשונה של הכרה למרות שפירסמתי בקשת שני סיפורים, פרסמתי סיפור למבוגרים בדבר השבוע שהייתי עוד נער ומאוד מאוד התרגשתי מזה אבל אח"כ שזה הגיע, שהיתה לנו פגישה לישראל הר ולי, אז אמר תשמע אבל מה שכן זה ארוך בשליש מהמתכונת שיש לנו, אנחנו מוציאים ספרונים קטנים לחיילים. אז מה לעשות? אמרתי תוציא את זה בשני ספרים. אז הוא אמר לא אני לא יכול. אתה צריך לקצר את זה בשליש. אמרתי אני לא, אז הייתי סופר צעיר ונלהב ואפילו עוד לא קראתי לעצמי סופר לא העזתי,</p>	04:22:00:00

<p>אבל אמרתי על זה אני לא בשום פנים ואופן, אז הוא נעלב והתרגז והכל פה ושמה, אני באתי למקום עבודתי באותות עצוב קצת ואחד מבעלי אותות שותף של יענקלה אגמון הוא היה סטטיסטיקאי, המשרד עסק המון בסטטיסטיקה, קראו לו יודל מרמרי, יהודה מרמרי. הוא הדוד נדמה לי של חנוך מרמרי שהיה עורך הארץ. והוא היה דמות מאוד מפורסמת, קודם כל הוא היה דמות כסיתית והוא היה מאוד מפורסם מפני שנדמה לי שהוא היה בחיל הים הבריטי במלחמת העולם השנייה והוא נשאר יחיד על רפסודה של ניצולים מאווייה ש... מאנייה שטובעה, היה סיפור שהוא היחיד שהצליח לשרוד את הדבר הזה. הוא היה דמות מאוד מעניינת ואני הקדשתי לו את הספר השני שלי "שקיעה כפרית" הקדשתי לו, מפני שמה שהוא עשה</p>	04:23:00:00
<p>הוא שאל אותי מה מה קורה לך, הוא לא היה כזה, הוא היה נוקשה חיצונית אני חושב, מה קרה? אז סיפרתי לו את הדבר הזה. אז הוא אמר תביא לי את המחברת שלך ואני אתן את זה יש לי חבר שקוראים לו א.ד שפיר שהוא העורך הספרות בעם עובד, בהוצאת עם עובד, ואני אתן לו לקרוא את זה ואני אגיד לו שהוא חייב לתת לך תשובה תוך שבועיים. ואכן קיבלתי תשובה חיובית ונחתם חוזה עם עם עובד וישראל הר כעס עליי מאוד מאוד אבל אני אמרתי לו אני לא מקצץ מהספר, אתה לא יכול להוציא את זה ככה זה מה ש... בעם עובד החליטו שמוציאים אותו כמו שזה אבל שיחכה, ז"א יש זמן וזה.</p> <p>ואז פרצה מלחמת ששת הימים, מלחמת ששת הימים אני הייתי ביחידת קרבית</p>	04:24:00:00
<p>שריון שחצתה את כל סיני והיתה חוויה מדהימה וכואבת מאוד לראות את התבוסה המצרית, אני במשך, למרות שהייתי בכל איזורי המלחמה כולל הפגזה ע"י טנקים שלנו וכל מיני דברים כאלה לא יצא לי, אני הייתי בזחלון, קראו לזה, זחל, לא יצא לי לירות אפילו כדור אחד ב.. מהנשק שלי מפני שלא הייתי צריך, ולעומת זאת זה היה קשה מאוד לראות חיילים מצרים צמאים ומוכים, יחפים במדבר ומתחננים למים. הקצינים שלהם לקחו רכבים של.. ונסעו וברחו או שהסגירו את עצמם לצבא הישראלי. שאני סיימתי את ה.. הייתי בין החטיבות המגוייסות הראשונות</p>	04:25:01:00
<p>כל הימים שלקראת הזה, הימים הקשים האלה ובין המשוחררים האחרונים, הייתי סך הכל בכל המלחמה הזאתי חודש ושבע אני חושב, נועה והיתה לנו כבר גלי הבת הראשונה היתה בת שנה ומשהו, נסעו בזמן המלחמה להורים במושב בית שערים, המכתבים שלי לא בדיוק הגיעו, כתבתי הרבה אבל לא הגיעו, המכתבים שלה גם כן לא הגיעו ואני הגעתי עד לקצה, עד לתעלה, בעיר שקוראים לה רס סודר, ושם בעצם הסתיימה, שמה הודיעו לנו שנאצר נכנע או הפסיק את הזה.. מוכה ומובס זהו, וחזרנו הביתה ואז בימים הראשונים שאני הלכתי עם נועה ברחוב אבן גבירול אנחנו גרנו אז ברמת גן, אז הלכנו ברחוב אבן גבירול</p>	04:26:00:00
<p>פתאום בא מולי בנימין תמוז. מה שלומך? מה נשמע? מה זה? הרבה זמן לא דיברנו. אמרתי לו שאני בא מהמלחמה שאל איך וזה, סיפרתי לו קצת, אמר אני רוצה שתכתוב סיפור על זה, ומה? זה יופיע, אני עורך עכשיו את מדור הספרות של הארץ זה יופיע שמה. בשער בת רבים. אז אמרתי לו תמוז ואני עוד כעסתי עליו על... אמרתי לו תמוז למחרת יעטפו בזה דגים בגיליון של הארץ, אני לא רוצה לכתוב שיעטפו בזה דגים. אז הוא נעלב מאוד ואמר תחשוב על זה תחשוב על זה, ואז חשבתי על זה ולקחתי את נועה ונסענו לירושלים המשוחררת וגרנו במלון על הר הצופים שקוראים לו, מלון ערבי, שקוראים לו מאונט סקופוס</p>	04:27:00:00
<p>היה ריק לגמרי ורק פרסונל הסתובב סביבנו. היינו יחידים, היחידים ועל יד בית הקברות של מלחמת העולם הראשונה של כל החיילים, והם כירכרו סביבנו לא ידעו מה לעשות איתנו, האם אנחנו האוייב, האם אנחנו הכובש, האם אנחנו מנצחים רעים האם אנחנו מנצחים טובים, בקיצור היינו שמה ושם בשבת עצמה בין טיולים שמה בבית הקברות הזה ובסביבה, ישבתי וכתבתי, התחלתי לכתוב את הזה.. חזרנו הביתה ביום ראשון היה כבר חצי סיפור ואח"כ עבדתי עליו עוד קצת בבית והעברתי לבנימין תמוז, וזה התחיל סדרה של פרסומים, זה פורסם באמת בעיתון קראו לסיפור הזה "קול חליל בדשא ליד הנחל" שזה</p>	04:28:00:00
<p>אחד החברים שלי ראו את השם הזה שזה הופיע בעיתון אז הם חיברו לזה מנגינה וכיוון שחלק מהם שחקנים ובדחנים אז זה הפך לשיר קבוע שהיה מקדם אותי כל פעם שהייתי מגיע "קול חליל בדשא ליד הנחל" זה אני זוכר, חלק מהתגובות שהיו לי די שגילו שאני פירסמתי בדבר השבוע סיפור בשני המשכים גדולים שקראו לו "אדם הנווד הזקן" ומין סטיינבקי כזה, סגנון סטיינבקי וחתמתי עליו רן נוב, מי רן נוב, חשבתי שאני חכם גדול ואף אחד לא ידע את זה, כבר ביום שישי בבוקר כבר מישהו הספיק לקרוא את זה ולפחות לפענח את זה וניפנפו לי מול העיניים וזה היה סוג של בושא מפני ש..</p>	04:29:00:00

<p>לא שלא אהבו אותי וכל זה, אלא זה היה קצת משונה, חקלאים צריכים להתעסק בחקלאות, לא כל אחד סביבי גאון או זה, זה גם אני עזרתי לדוד פרלוב הבמאי היה חבר טוב שלי והוא עשה סרט נהדר על אלמנת מלחמה בכפר יהושע שקראו לו "ביבה" הוא הציג שנים בכל יום זיכרון וכל זה אבל הוא באמת סרט נהדר, איך החיים בכפר, איך מקבלים את השכול בכפר, שישה בנים וארבעה בנים מאומצים נהרגו במלחמת העצמאות ואחר כך נהרגו בשאר מלחמות ישראל מפני שהכפר תמיד נתן ואיך מקבלים את זה באיפוק ובעלה של ביבה נהרג במלחמת ששת הימים והופיע בסרט של פרלוב, והוא היה יפה ככוכב קולנוע, ורואים אותו בתחילת הסרט ביבה שהופיע בסרט אחר של פרלוב על מושבים</p>	04:30:00:00
<p>מושבות וזה, לקראת "תערוכת העשור", הוא עשה איזה סרט שהוזמן. ואני עזרתי לפרלוב, אני כתבתי עם פרלוב את קטעי הקישור שהוא עצמו קורא אותם וייעצתי לו כל מיני דברים, ואבא שלי המנוח מופיע שמה, ובן אחותי מופיע שמה ובן דודי מופיע שמה וזה הכפר שלי שאני מאוד אוהב. אני כבר לא זוכר באיזה הקשר זה היה. נועה: זה בסדר, אני אקח ברשותך לכיוון אחר. יצחק: כן. נועה: איך הכרת את נועה? יצחק: איך הכרתי את נועה? את נועה הכרתי בפעם הראשונה כתינוקת בת שנתיים דודה שלה שרה אחות של אבא שלה היתה גרה בצריף מולנו. הבעל של שרה</p>	04:31:00:00
<p>היה מנהל הדואר של הכפר ונועה כתינוקת אמא שלה חלתה במחלה מאוד קשה, אז לפחות היא היתה קיימת קראו לה גחלת, מי שמגדל פרות אז יכול היה להידבק והיא היתה בת שנה וחצי אולי שנתיים, והדודה שלה לקחה, אמא שלה היתה בבית חולים, והדודה שלה לקחה אותה לטפל בה, ואני זוכר אותה על יד הדלת של הצריף מייללת ובוכה בקולי קולות מלוכלכת כולה מבוץ או לא לא יודע ממה, אז היה בוץ בכפר בדרכים, זה הזיכרון הראשון שלי. אחר כך היה לנו קשר תמיד, בני המושב שלה בית שערים למדו בבית ספר שלנו, חלקם, ובכתיבה שלי גם כן והיו לי הרבה חברי משמה, והיינו נוסעים לשמה, אני במיוחד כחובב קולנוע</p>	04:32:00:00
<p>היינו נוסעים לשמה בימי שישי לראות סרטים וגם בחגיגות הכפר שלהם. אני זוכר אותה בת 12 13 בלהקת המחול שלהם, ואבל לא היה לנו שום קשר מיוחד. בצבא היתה לי, בסוף ימי הצבא היתה לי חברה עירונית היינו חברים איזה שנה וחצי עד שזה הגיע הזמן לתכלס ואז היא רצתה, ההורים שלה רצו שיהיה לי מקצוע חוץ מספרות, גם אני רציתי אבל לא רציתי להיות מנהל חשבונות או משהו כזה הם רצו שאני אלמד. החתן שלהם היה מנהל, הבעל של הבת השנייה היה מנהל, אז החלטתי, אז נפסק. ואז כשהייתי כבר בעיר והייתי בא הביתה וחבר'ה נסעו לבית שערים וזהו והתחלנו להיות חברים. והיינו שנתיים חברים</p>	04:33:00:00
<p>התחלנו לצאת בעצם בנסיעה לכנרת. שנינו שחינו, היא שחיינית נהדרת ואני פחדן בלשחות למרחק בגלל כל מיני טראומות קטנות מהילדות אבל זה התגברתי על פחדיי ושחיתי, התחלנו לדבר וכל זה ואחר כך הזמנתי אותה לסרט בתל אביב והיא באה לתל אביב ונהיינו חברים, כמו שאומרים. נועה: אהבה, כשמדברים על אהבה, יש את הכתיבה, יש את נועה, ואת הקולנוע. יצחק: נכון, אל תשאלי אותי לדרג. נועה: לא, ממש לא ביקשתי, אני רוצה ש... יצחק: אני אהבתי ואוהב את שלושתם. אני הייתי נוסע כל שנה אל דודתי בתל אביב וגם לדוד שלי בגבעתיים ש..</p>	04:34:00:00
<p>חלק גדול מהזמן היה מוקדש לבתי הקולנוע. אני ידעתי את תל אביב לפרטיה ולרחובותיה על פי בתי הקולנוע שלה. כולם אני יכול למנות לך גם עכשיו, אני יכול למנות גם עכשיו את כל בתי הקולנוע שרובם ככולם נעלמו ובכולם אני ביליתי שעות של עונג מקולנוע 'צפון', 'פאר' ו'תכלת' שהיו הכי צפוניים ועד 'עדן' ולקולנוע בשכונת התקווה שאני לא זוכר את שמו. במאי: מרכז? יצחק: לא מרכז היה עוד תחנה מרכזית הישנה, אבל לא, היה קולנוע 'דרום' אני חושב. גם בתי הקולנוע ביפו שבראשית ימי בגלי צה"ל עוד הספקתי לראות בהם 'צליל', וקולנוע שהיה במקום שבו עכשיו תיאטרון גשר.</p>	04:35:00:00
<p>אז זהו, זאת היתה אהבתי הגדולה. בכפר ראינו כל שבוע סרט שהסרטנים היו באים ובונים לנו, כבר סיפרתי את זה, ואהבתי מאוד את הסרטים. וגם מי שהיה עוזר להם הם היו כל פעם מדביקים נדמה לי היה מקבל חתיכות פילם של הסרט ואני אספתי את החתיכות האלו וניסיתי להדביק אותם וזה לא היה משמעותי והתחלתי לעשות פנס קסם וצוירים וכל מיני דברים כאלה. אהבתי מאוד, ואחר כך כשקיבלתי שכר סופרים מ'הארץ שלנו' קניתי מצלמה של 9 מ"מ וניסיתי לעשות סרט עם חברים אבל הסרט נקרע עד מהרה במכונת ה.. בפרוז'קטור כשניסיתי להקרין את זה. אבל זה היה חלק מהאהבה, אבל אח"כ כשבאתי לתל אביב אז חלק מהכיף היה שאפשר, שצריך לראות סרטים.</p>	04:36:00:00
<p>אני זוכר היומיות היו, היתה לנו אגודה בכסית של כל מיני אנשים, נדמה לי אפילו אריק אינשטיין היה שם גם קצת, דודיק סמדר חבר שלי ז"ל השחקן, שהיינו מדברים רק על ענייני קולנוע ועל הזוטות</p>	04:37:00:00

<p>האלה של מי שיחק כאן ומי שיחק שם ודברים כאלה, וגם כן זה מופיע בהרחבה בספר שלי היצחקיה. אני זוכר פעם שיהורם גאון שאנחנו התיידדנו באותה תקופה הוא היה, התחיל אז לשחק בקזבלן. לשנינו לא היה כסף ורצינו ללכת לאיזה סרט יפה נורא עם אודרי הפברן שהערצנו אותה בקולנוע אופיר בתל אביב ברחוב גורזנברג ולא היה לנו כסף באותו זמן אז הלכנו</p>	
<p>לשחקן המפיק איצקו רחמימוב, היה דמות כזאת הוא היה שחקן די ידוע ומפיק של הצגות הוא ישב בכסית, ואמרנו לנו: איצקו, יש סרט בולגרי נפ.. הוא היה בולגרי גזעי כזה, יש סרט בולגרי בקולנוע אופיר, אתה רוצה לבוא, הצגה.. מה? לא הולך לסרטים, יש לי הצגות, מספיק לי. זה.. אז אתה מוכן להלוות לנו כרטיסי כניסה. בולגרי? איך קוראים לו? אמרנו לו מצי'סטטה שזה היה סרט איטלקי דווקא והציג באותו זמן, אבל הוא לא שם לב והוציא לנו אני יודע איזה 5 לירות או משהו כזה ונתן לנו ואנחנו הלכנו לראות את הסרט הזה. זה היתה אהבת הסרטים. אהבת הסרטים היתה גם ללכת לסרטים של דוד גרינברג המובחרים שהיו מציגים בבית לסין אני חושב באותה תקופה, ובכל מני מקומות, הוא היה מרצה עליהם וכל זה, בנוסח של היום יש לנו את אותלו עם דיבוב להולנדית</p>	04:38:00:00
<p>וכותרות בצרפתית, אבל אתם הרי מכירים וזה אז לא יפריע לכם לראות וכל מיני דברים כאלה. זה היתה אהבה גדולה מאוד לקולנוע. אני גם.. האמת היא שגם היתה איזה תכנית מאוד תמימה של נועה ושלי של אחרי שהתחתנו לאסוף קצת כסף ולנסוע ליפן. אני הערצתי את קורוסאוה את כל הסרטים שלו שראיתי עד אז, והיא רצתה ללמוד עיצוב אני חושב ושמה זה מקום מאוד.. לפני חודש חזרנו מיפן מטיוול, פעם ראשונה. ו אני רציתי לנסות להתקבל להיות עוזר שני, שלישי בסרטים של קורוסאוה אבל האמת היא שהייו גם פחדנים</p>	04:39:00:00
<p>וגם עסוקים יותר מדי בכדי לממש את זה הלכנו בדרך הפחות קשה בעניין הזה. נועה: איך אתה מגיע בעצם לגלי צה"ל? יצחק: אני הוצאתי את הספר הראשון שלי "האיש משם" שקיבל ביקורות טובות מאוד והתחלתי להיות שם שאומרים, כן זה יפה מאוד אבל נראה מה יהיה ספרו השני אבל באותו זמן קרא לי לפגישה יצחק לבני שהיה עורך 'במחנה' והתמנה ממש באותו זמן במקומו של בנו צור, רב סרן בנו צור הוא מונה להיות מפקד גלי צה"ל. קראו לזה מפקד גלי צה"ל למרות שהא היה אזרח והוא רצה להקים צוות אזרחי נוסף לצוות החיילי הוא קרא לי לפגישה. הוא קרא את הספר שלי והתרשם ממנו לטובה ואז הוא התחיל לשאול אותי שאלות לעמוד על</p>	04:40:00:00
<p>טבעי אני זוכר שהוויכוח היה בין האידיאה הקומוניסטית לאידיאה הקפיטליסטית מה שורד יותר, למה יש יותר סיכויים לדבר לאנשים, כל מיני דברים כאלה. ובארץ את מי קראתי, איזה סופרים קראתי ופה ושמה, ובסופו של דבר אמר לי: התקבלת.</p> <p>אני אז עבדתי אצל יעקב אגמון במשרד אותות והייתי עסוק גם עם גילה אלמגור בכתיבת תסריט לסיפור שלה יפה מאוד שאח"כ היה הסרט מצור, ואנחנו עבדנו על זה לפני מלחמת ששת הימים כשהם גרו בפרישמן</p>	04:41:00:00
<p>בדירת הגג שבעצם היא שכרה אותה או קנתה אותה כשהיתה נשואה לאילי גורליצקי אח"כ הם התגרשו ויעקב אגמון נכנס שמה. בילינו שמה הרבה ערבים בסיפורים הדדיים ובשיחות ונוצר הסרט, התסריט שהיה מאוד יפה, אלא שבינתיים היתה מלחמת ששת הימים ובינתיים היה להם במאי כוכב חדש שקראו לו ז'ילברטו טופאנו שביים להם הצגה מוצלחת מאוד בתיאטרון. הוא היה איש חביב להפליא במאי איטלקי שעשה סרט תיעודי גדול על במאי קלאסי שקראו לו ג'ורג'ו סטרלר והם רצו שהוא יביים את מצור, שעוד לא קראו לו אפילו מצור אני חושב, והוא</p>	04:42:00:00
<p>קרא את התסריט ואז הוא אמר שהוא רוצה לעשות את הסרט הזה וככה הוא התחיל את הסרט הזה ספונטני, ז"א שיהיה כתוב שמה.. דן בן אמוץ נבחר להיות השחקן הראשי וגילה אלמגור הכוכבת ועוד כמה שחקנים, והוא היה רוצה שיהיה כתוב דן וגילה נוסעים לבקר בצרפת את העיתונאי הערבי איברהים שבט, זה הכל, מה שיצא שמה אח"כ נראה אם נכניס אותו או לא. ואני הייתי צריך לעבוד איתו להכין את הדבר הזה. וגילה הביאה לי אינסוף של גליונות 'לאישה' עם סיפורי סיפורים של אלמנות מלחמה, היא אמרה תקח מכאן תיקח מכאן תעשה זה, זה לא נגמר בפעולות התגמול זה נגמר עכשיו במלחמת ששת הימים וזה חשוב שזה יהיה</p>	04:43:00:00
<p>ואני ואז הוא בא ואמר התסריט בסדר אבל אני לא עובד ככה אני רוצה להכניס את זה, ואז מנהל ההפקה בא, מיכה כגן, בא ואמר אי אפשר לעשות סרט כזה, צריכים שיהיה תסריט שנדע לחשב באג"ט וכל זה ופה ושמה והתחילו וויכוחים שמה ועניינים והכל ואז הייתי צריך לשבת ולכתוב כאילו מההתחלה את כל הדבר הזה.</p> <p>באותו זמן כבר הייתי מעורב עם יהורם גאון, יורם קניוק ודוד פרלוב בתסריט שכתבתי על מחתרת</p>	04:44:00:00

<p>ניל"י לפי בקשת יהורם גאון. יהורם גאון כבר היה כוכב גדול אצל גודיק בקזבלן, ורצינו לעשות, הוא היה אמור לשחק את יוסף לישנסקי הממזר, שהוא היה צריך להיות הגיבור עם שרה אהרונסון ואהרון אהרונסון והתורכים וכל הדברים האלה והיה תסריט מאוד יפה</p>	
<p>לדעתי וגם לדעת האחרים והלכנו איתו ליעקב אגמון מצד אחד ולפישל מצד שני ולגירא גודיק שגם קניוק וגם גאון עבדו אצלו, קניוק היה היועץ האמיתי שלו, וכולם אמרו אנחנו מוכנים להפיק את זה ורצו לרכוש את הזכויות ואנחנו החלטנו ללכת על גודיק מפני שהוא היה אז בשיא גדולתו והוא גם דיבר להגדיש לזה, ז"א להשקיע בזה הרבה כסף וגם להביא כוכבים כמה כוכבים בינלאומיים לקשט את הדבר הזה, וקיבל את כל, קיבלנו כאילו את כל מה שרצינו ואז אני לא יודע מה היה, היתה כנראה איזשהי קנאת סופרים. קניוק אחרי שקיבלו את זה ואחרי שהסכימו כולם ואחרי שהחלטנו על גודיק</p>	04:45:00:00
<p>קניוק התחיל להתנגד לתסריט מכל מיני סיבות שלי נראו לא הגיוניות ואנחנו דווקא היינו ידידים וחברים, הוא כשיהורם גאון הביא אותי אליו, הוא הביא אותי אחרי ניסיון של שניהם לפתח מין דבר כזה וניסיון שלא הצליח. קניוק גם כתב מחזה שהוצג בהבימה בבימויו על פרשת ניל"י שגם כן לא הצליח, והוא אמר והוא קרא אז את "איש משם" שלי ונתן לי ספר שלו עם הקדשה מאוד מחמיאה והוא אמר אני בעסק הזה שותף רק בייעוץ ובזה ופה ושמה. וכאן הוא היה שבוע של חגים ראש השנה משהו כזה, הוא ישב וכתב תסריט חדש והוא</p>	04:46:00:00
<p>נתן אותו לגודיק כאילו שזה בשם כולם שזה התסריט הסופי. ואז שנודע הדבר הזה אני ביקשתי לקרוא את התסריט וראיתי שהתסריט הוא באמת של קניוק אבל כל הבסיס כל הקו כולל דמויות דמיוניות וכל זה לקוח מהתסריט שלי שעבדתי עליו הרבה זמן, עבדתי עליו שנה שלמה. ואז התחיל ויכוח בעסק הזה והתחיל איזשהו ריב וגודיק דרש שנחליט וקשה היה להחליט מפני שפרלוב תמך בי ויהורם גאון שקניוק היה גם חבר שלו רץ בין שנינו וניסה לפשר. גודיק אמר אני אזמין את חיים חפר הוא יכתוב תסריט חדש, תודה רבה לכם. לא יצא גם מחיים חפר שום דבר</p>	04:47:00:00
<p>אבל אנחנו ניסינו ז"א להתאחד סביב התסריט שלי וללכת למפיק אחר אבל זה לא הלך, אני וקניוק היינו נפגשים הרבה זמן בכל מיני שולחן רשעים ומקומות כאלו במשך השנים ולא דיברנו בינינו מילה, לא החלפנו מילה וחצי מילה. לא רבנו אף פעם בקול אבל אני מאוד נעלבתי מהעניין ולא דיברנו מילה וחצי מילה ורק לפני איזה עשרים שנה משהו כזה, אני מדבר אני כבר בן 77 אז לפני עשרים שנה או פחות אנחנו הוזמנו לשבוע הספר הישראלי בצרפת, ספר שלי אז יצא בדיוק בצרפתית, בתרגום צרפתי, ואחרי כמה ימים בפריז חילקו את הסופרים הישראלים שבאו לכל מיני מקומות שניים שניים, אני וקניוק אני הייתי עם נועה שם ויצא לנו לנסוע ברכבת, אוי איך קוראים לעיר</p>	04:48:00:00
<p>של.. זון, באלפים הצרפתיים. נועה: לא משנה. יצחק: אני וקניוק ונועה ברכבת, אני וקניוק ונועה ברכבת נוסעים שלוש שעות, וכמובן מדברים, אז הוא סיפר לי את כל הסיפור שלו, איך הוא נדפק בנפילת הבנקים שהוא מושקע כאן, ואין לו מה לאכול ואין לו פה, הכל כל הסיפורים. ואחר כך הסתבר גם יש לו בעיות של לחץ דם כמו שלי ובלי כדור כזה הוא ימות, והוא שכח את הכדורים בבית או שגמר את הכדורים בפריז. אז נועה אמרה לו יש לאיציק בדיוק את הכדור הזה, ככה שהצלנו את חיון. אחר כך נפגשנו עוד כמה</p>	04:49:00:00
<p>פעמים בנסיבות חברתיות, אני לא חושב שהתפתחה מזה ידידות מופלאה, בעיקר בגללי. מפני שאני שהייתי די מושבניק תמים, לא שאני הרבה שונה מאז, אבל אני די נעלבתי אז מהסיפור הזה. וזה סיפור בקשר לקולנוע. אח"כ היו לי כבר דברים שהם היו רק שלי או מעובדים על פי דברים שלי שאני יודע סרטים כמו "רומן בהמשכים" שאני כתבתי את התסריט ושהוא גם כן יצא חצי אפוי בגלל עניינים של עריכה ושל צילום שלא כ"כ הצליחו. עודד קוטלר ביים אותו. אני עם עודד ידיד טוב מאוד, אנחנו נפגשים כל שבוע אנחנו יושבים ביחד עם חברים אחרים. יש לנו קבוצה שיושבת בבית קפה כבר 45 שנה מאז ימי כסית, שפרשנו מכסית אנחנו יושבים</p>	04:50:00:00
<p>קבוצה של 6-7 חברים. נועה: ספר לנו על שולחן הרשעים? יצחק: זה שולחן הרשעים. זה שולחן הם לא שייכים לשולחן הרשעים, זאת היתה קבוצה אחרת שרוב חבריה כמו שייקה בן פורת. דיבורי רקע.</p>	04:51:00:00
<p>מחיאית כף. נועה: איך נולד שולחן הרשעים? מה זה בכלל שולחן הרשעים? יצחק: שולחן הרשעים לא נולד איתי אבל הוא היה איזשהי התנקזות של כל מיני אנשים מתחום הכתיבה בעיקר העיתונאית שהתחילו את דרכם במסעדה של 'בית סוקלוב' הסמוך ל'בית הסופר' ששמה היה אח"כ המקום הקבוע אני חושב אהרל"ה בכר שהיה עיתונאי מאוד פופולרי זכרוננו לברכה, דן בן אמוץ,</p>	04:52:15:08
<p>נתן זהבי, ועוד כמה אנשים היו נפגשים ביום שישי בצהריים לשתות משהו לאכול משהו, לדבר משהו,</p>	04:53:00:00

<p>לרכל, לצחוק על אנשים והצטרפו לאט לאט עוד כמה אנשים וזה נהפך לסוג של שולחן שגם אני הייתי מהמצטרפים אליו דרך אחרים שהיו מבליים יום חמישי בערב עד יום שישי בערב בכסית. באמצע היו הולכים למקום אחר. אני הייתי מיושבי כסית הקבועים. אפילו זכיתי להיות מונצח ע"י אורי ליפשיץ בתמונת הקיר הגדולה שהוא צייר שם של כל אנשי כסית. ואני חושב שכעיתונאי שהיתה, היה לי חניה שזה היה דבר חשוב מאוד בבית סוקולוב, הייתי רשאי לחנות אם זה לא היה מלא</p>	
<p>וכאיש שעסק בתקשורת, בכתיבה ובכלל זה והכיר את כולם. אני למשל עם דן בן אמוץ אני אחת התוכניות הראשונות שלי בגלי צה"ל היתה תוכנית שקראו לה 'טעם וריח' שפיתחנו, פיתחתי אותה בעצם בשביל דן בן אמוץ כמגיש, אני יושב על ידו והוא רצה שאני אשתתף או לשאול אותי כל מיני דברים או לשאול את הטכנאי יוסי כמה דברים ואת העורך המוזיקלי אבנר רוזנבלום כמה שאלות זה הדרך שלו לעשות תוכנית חיה והיא דרך נחמדה מאוד ואז הכרתי את דן משם והרבה דברים אחרים, גם ראיין אותי בערבים שהיו לו, היו לו ערבי ראיונות פופולריים ודברים כאלה, ועוד כל מיני חבורה של יושבי בטל או כאלה שבאו לשבת בטל במיוחד ביום שישי המונים. היה שם אורי ליפשיץ שאנחנו היינו חברים טובים</p>	04:54:00:00
<p>מאוד, עד לתקופה מסויימת שנפרדו דרכינו. היה שם יגאל לב הסופר שמת די צעיר יחסית, היו שם הפרופסור מירושלים הוא היה הפלמ"חניק בעלה של נתיבה בן יהודה לשעבר פנחס, כבר לא אומר לדור שלכם שום דבר. ישבו שמה הרבה, בעיקר דור הפלמ"ח היה שייקה בן פורת שהיה נשיא השולחן שאני מאוד אהבתי אותו את שייקה הוא היה איש מקסים. נועה: על מה מדברים? יצחק: יענקלה אגמון. סילבי קשת, על מה מדברים? על הכל. על פוליטיקה. קודם כל זה היה, זה לא היה שיחה ממוקדת. שולחן ארוך כפי שזה התיישם אחר כך</p>	04:55:00:00
<p>במסעדה של עומרי שהיתה בבית הסופר שזה היה מפקדה כל יום שישי זה שולחן ארוך מאוד עם שולחנות צדדיים אולי ומשהו כזה, עשרים עד חמישים חבר'ה שהיו באים מחוץ לארץ ומצטרפים כל פעם יושבים קבועים כמו גדעון קוץ למשל הכתב של הטלוויזיה בצרפת, הוא היה כל פעם מגיע היה לו סידור החלפה. דירתו בפריז לדירתו של מישהו מהחבר'ה בתל אביב. אלו נוסעים לפריז ואלו הפרזאים באים לארץ. והרבה אנשים.. היו קבוצות של שיחות עם מדי פעם נושא מרכזי שעבר בין כולם. וזה.. סליחה. נועה: למה הרשעים? יצחק:</p> <p>למה קראו להם הרשעים? אני לא נתתי את השם זה היה מקודם, מכיוון שהם</p>	04:56:00:00
<p>היו הם ירדו על כל דבר על כל אחד, גם אחד על השני אם צריך, ונהנו מאוד מהירידה הזאת ומרכז העסק הזה שניים מהחבורה מרכזיים מאוד בחבורה הזאת עמוס קינן ודן בן אמוץ התחילו בריב נוראי שהתחיל בזה שדן בן אמוץ אני חושב שבחדשות שהיה לו שמה טור שהוא תמיד היה כותב לעצמו ולששת הקוראים שלו, הוא ירד על אפרים קישון שהוא בסך הכל סאטיריקן גלתי, והסאטירה שלו גלתי או משהו כזה, ואז עמוס קינן שהיה סאטיריקן מושחז לא פחות ונכנסו כאן גם העבר או המיתולוגיה של הלח"י מול המיתולוגיה של הפלמ"ח וכל מיני דברים אחרים ועמוס</p>	04:57:00:00
<p>יצא בהתקפה על דן ועל הצבריזם המזוייף וכל מיני דברים כאלה, מפני שעמוס צבר ודן היה משה תילימזוגר והתחילה מלחמה על החיים והמוות, בעיקר אכזרית מאוד מצידו של דן, ואני שהיו לי קשרים טובים גם עם עמוס קינן אני זוכר שפעם אחת איכשהו ישבנו שתינו קפה או משהו כזה במקום אחר והוא אמר לי: ואתה, כמו כל החבר'ה, אפילו פעם אחת לא קמת להגנתי. ואני קצת נדהמת מפני שהוא זה שנפגע יותר מכן והוא גם בא אחרי זה דן חלה בסרטן ואושפז בבית החולים כאן בבלפור מאז"ה איך קוראים לו אני לא זוכר, הדסה אני חושב, הדסה תל אביב, אז הוא בא גם לבקר אותו שמה. אבל אז הוא מאוד נפגע, "איך לא קמת להגנתי?" אמרתי לו: תשמע, אני לא מעז אפילו להיכנס</p>	04:58:00:00
<p>בין המלתעות של שניכם, מה אני.. להיכנס לזה, לחטוף גם מזה וגם מזה? אתם צריכים להסתדר בדברים האלו לבד. אז זה, אז שולחן הרשעים זה היה בגלל איזשהי רשעות מודעת ושהיא לא אמפתית אבל היא סימפתית במובן שהיא מוסיפה ניחוח חיים, שנהא, שנאת חינם לפעמים כל מיני דברים כאלה, המון רכילות או דברים שקשורים ברכילות וגם המון דברים שקורים בעולם, ז"א זה בטח נתן השראה לכל מיני בעלי טורים פוליטיים ודברים כאלה והיו ביניהם אני זוכר, למשל נחמיה שטרסלר מהארץ היה למשל קבוע שם, אהרלה בכר אמרתי כבר וכל מיני כאלה. זה מקום שנדד מבית סוקולוב לבית</p>	04:59:00:00
<p>הסופר ומשמה לאיזשהו בית קפה מול הבימה והיכל התרבות, ומשמה למסעדה בולגרית ברחוב קרליבך, ומשם לעומרי שפתח אותו עומרי, עומרי אחאי, אבא שלו היה סופר קיבוצניק שקראו לו יוסף אחאי נדמה לי, א' ח' א' י'. הוא פתח איזה מקום ברחוב אלנבי של בירה והיו מגיעים גם לשמה, אח"כ</p>	05:00:00:00

<p>זה נסגר אני חושב שלא היה לו רישיון או לא ברור, כל העסק התפרק גם התחילו למות אנשים. יבי למשל שהיה איש קבוע מאלה שהיו מתחילים להשתולל בבולמוס אחרי שהוא שתה כמה כוסיות יתרות, והיה מפרסם שנים שירים בחינם בהארץ</p>	
<p>וזהו זה נהפך לשם ולמושג הדבר הזה. נועה: ואחרי זה היית בחבורה אחרת, או חבורה של דבר אחר, איך בעצם נולד דבר אחר? יצחק: או דבר אחר דבר אחר. אוהבני נפשי כולם. זה נולד בזה שאני הייתי הרבה שנים בגלי צה"ל וגם לחמתי במלחמותיו מפני שהייתי סופר וקצת ידוע אז כל פעם שהיה קם איזה צר חדש בצמרת צה"ל שרצה להצר את צעדינו בכל מיני דברים שהם בעמל רב הצלחנו לעשות, כמו למשל שחייל כשהוא כתב יומן יכול לראיין במידת האיפוק והאינטגרטי הנכונים, לראיין פוליטיקאי או דברים כאלה תיכף קמו ועשו את זה. דיברתי פעם עם ראש אגף כוח אדם במטכ"ל שלא הבין</p>	05:01:00:00
<p>מה בדיוק אני רוצה ממנו מפני שאני אזרח והוא אלוף ופעם זה היה עם יצחק רבין שהיה שר הביטחון ובאתי אליו הביתה וישבתי איתו בחדרו ונאלצתי לראות, אני לא חובב כדורגל או משהו כזה, נאלצתי לראות משחק שלם שמה כמעט עד הסוף, אבל הוא היה בסדר גמור מהבחינה, גם מהבחינה הזאת. וזה התחילה להיות תקופה קשה יותר בעיקר שרפול הצניח לגלי צה"ל את השדרנית מקול ישראל עדנה פאר ובכוח רצה להפוך אותה לכוכבת ואז באותה תקופה היה גם תלונות, זה היה מלחמת לבנון הראשונה ותלונות של אבשלום קור לרמטכ"ל רפול שקרא לנו לבירור לצמרת גלי צה"ל</p>	05:02:00:00
<p>עם מפקד התחנה היה אז צביקה שפירא, שהוא אזרח היה, וסגנו היה איילון שליו שהוא היום איש עסקים אבל בזמנו הוא היה עורך ראשי של ידיעות אחרונות כשמשה ורדי נכנס לכלא, ורצה לדעת מה הדברים האלה, ועדנה פאר היתה שם היא היתה מיוחדת איתו והרכב שלה חנה בכניסה ללשכה של רפול, הרכב של רפול חנה במגרש החניה או באיזשהו מקום, והיא כל הזמן התערבה לטובת גלי צה"ל והכל, אבל בקיצור זה התחיל בעניין הזה שהיו תלונות שאבשלום קור אמר משהו כמו הרמטכ"ל גלי צה"ל במלחמה הזאת פעל כתחנת השידור של אש"ף, שזה היה האשמה של בגידה וגם</p>	05:03:00:00
<p>חבר הכנסת דב שילנסקי החרה אחריו בכנסת ואמר שלברטים היה את לורד האו האו ששיתף פעולה עם הגרמנים והוציאו אותו להורג אחר כך, אנחנו לא מוציאים כאן להורג את אנשי גלי צה"ל, משהו הכל באירמוזים כאלה. בקיצור רפול מינה את הפיסיכיאטר הראשי, מיינד יו, הפסיכיאטר הראשי של צה"ל אלוף משנה לקצין בודק שהוציא אותנו שפויים ונקיים מכל הבחינות האחרות, אבל אבשלום קור היה אז חרם גדול מאוד שכולם השתתפו בו לא רצו לדבר איתו לא רצו זה והכל... ו...</p>	05:04:00:00
<p>נועה: אני צריכה שתסתובב חזרה אליי. ואנחנו בדבר אחר. יצחק: אה אוי אוי בקיצור המצב היה... נועה: רגע רגע דיבורי רקע.</p>	05:06:48:00
<p>יצחק: אני אמנם לא מתבטל כל היום אבל.. אני גם זוכר דברים האיחזקה שלי מופיעה בצורה כזאת או אחרת. במאי: שלוש. יצחק: כן, היתה לי תקופה אחרי גלי צה"ל היתה לי תקופה של 'דבר' ו'דבר אחר'. תקופה שאני זוכר מאוד מאוד לטובה, שוב פעם מהדברים שנעלמו כבר מהלוח הציבורי שלנו אבל בזמנו הם היום טובים מאוד ומרתקים מאוד מבחינתי בכל אופן</p>	05:07:00:00
<p>ל'דבר' ו'דבר אחר' אני הגעתי כשהתחילו להצר את צעדינו בגלי צה"ל. אנחנו היינו שמה קבוצה נהדרת שממנה דרך אגב יצאו כמה מהעיתונאים העורכים והכתבים ואנשי הרוח ואנשי מדע ואמנים הגדולים בארץ. גלי צה"ל בלי שהוא התכוון לכך הפך באמת לבית ספר לדברים האלה ובתקופה ההיא היינו באמת בשיאו מבחינת ההישג ומבחינת ההיענות הציבורית לגלי צה"ל ואני היחיד אולי שהיה מוסמך לדבר על זה, לא היה רק תחנה צבאית שבתור כזאת רצו לסגור אותה כל הזמן, היא היתה מכיוון שבישראל כל העם צבא כמו שנאמר פעם, אז היא היתה גם תחנה כללית והיא עד היום תחנה כללית</p>	05:08:00:00
<p>רק שהיום פניה בעיניי איומים ונוראים ולא ניכנס עכשיו לדבר הזה. בכל אופן אז החלו להצר את צעדינו מבחינה פוליטית, הליכוד היה בשילטון, ולמרות שאני העזתי זה היה עוד בצד המפא"ניקי של אחרי מלחמת ששת הימים שאסור פה היה להזמין אישים מהאופיזיציה לריאיונות וכל זה, אלא בהיתר מיוחד, אני עשיתי תכניות לחיילים בסיני ובכל מיני מקומות כאלה ולקחתי, הרהבתי עוז ולקחתי את מנחם בגין ראש האופוזיציה שר בממשלת החירום במלחמת ששת הימים ואחר כך הוא התפטר מזה, ולקחתי אותו לסיני להופיע לפני חיילים בתכנית ששמה שאני ערכתי והנחתי וקראו לה "מה אבקש". בדרך כלל</p>	05:09:00:00

<p>היינו לוקחים מנהיג או חבר כנסת חשוב מפקד צבאי וכל זה ומאפשרים לחיילים לשאול אותו שאלות. לפעמים במקום שהחיילים פחדו לשאול אותו שאלות היינו עוזרים להם, מחברים להם שאלות. גם תמיד היה מישהו שעונה על שאלות בנושא כוח אדם וכל זה והיה בזה הרבה יופי שהוא לא רק תעמולה אלא בזה שאלוף או מנהיג צריך להיות ורוצה להיות בגובה פני הזה והם קיבלו גם ביקורת והם קיבלו גם דברים אחרים ואני חושב שזה קצת עזר.. בכל אופן לקחתי את מנחם בגין לרפידים, ביר גפגפא, להופיע לפני מאות החיילים ובשדה דב שהמתנו למטוס בגין אמר לי "מר בן נר לעולם לא אשכח את החסד שנתית עמדי".</p>	05:10:00:00
<p>לא לקחו אותי, גם אחרי שהוא היה בממשלה לא לקחו אותי לדברים האלה. אני ניסתי לנצל את זה אחר כך כשגלי צה"ל היו במשבר למען העניין הכללי אבל זה כבר סיפור אחר, אבל בכל אופן הוא הגיע לשם והחיילים כבר המתינו. דיבורי רקע.</p>	05:11:00:00
<p>במאי: סליחה. דיבורי רקע. יצחק: אנחנו הגענו לביר גפגפא רפידים במטוס והחיילים, מאות חיילים כבר המתינו, וברגע, זה סיפור שגם מנבא את העתיד מפני שבגין היה אז ראש אופוזיציה שנכשל איזה 7 פעמים בניסיונו להגיע לראשות הממשלה</p>	05:11:33:08
<p>וברגע שהוא שהגענו החיילים התחילו לצעוק: "בגין, בגין, בגין" בטח התחילו מעט אבל כולם הצטרפו אליהם והוא היה המאושר באדם מפני שאנשי צבא כולל גנרלים, אלופים וכולי היו בעיניו היקרים והקדושים מכל ולפני התחלת התוכנית הוא היה צריך לשבת עם קצין הביטחון של ביר גפגפא והקצין הצעיר אמר "מר בגין אני הייתי רוצה לעבור איתך על כמה דברים, על מותר על אסור וזה, הוא אמר מי אלופי או מי אדוני, אז הוא אמר לו אני קצין הביטחון של המקום". אז הוא אומר, אדוני הצעיר, על קונספירציה אותי לא צריך ללמד שום דבר אני יודע הכל</p>	05:12:00:00
<p>אני יודע שהאויב מחכה לדעת כל דבר. דיבורי רקע.</p>	05:13:00:00
<p>יצחק: כן אז מנחם בגין חיך אליו ואמר אדוני הצעיר או אלופי אותי לא צריך ללמד דבר על קונספירציה. כל השנים שלי וכל.. דבר לא צריך ללמד.. אז הוא אמר טוב אדוני תודה רבה, ומנחם בגין ואמרו לו לא להזכיר את המקום</p>	05:13:33:02
<p>שהוא נמצא בין השאר ומנחם בגין עלה על הבמה וזכה לתשואות ענקיות ואז הוא התחיל את דבריו ואמר: כן, במקום שבו נאצר ושר צבאו עמאר אמרו אהלן וסהלן, שזה כמובן כל העולם ואשתו ידעו שזה ביר גפגפא הקרוי לתקופה מה רפידים. הקונספירציה נגמרה בזה. זהו באותה תקופה אמרתי הצרו קצת את צעדי.. קצת ויותר את צעדינו. זה הגיע לשיא בהצנחה של הרמטכ"ל רפול את השדרנית עדנה פאר לגלי צה"ל ובכך שאבשלום קור האשים את גלי צה"ל במלחמת לבנון הראשונה שהיא היתה</p>	05:14:00:00
<p>תחנת שידור של אש"ף ואנחנו כולנו הוזמנו לרמטכ"ל בעקבות זה, והיתה לי גם חבורה שאני טיפחתי אותה כמשקל נגד יענו לשמאלנים שהופיעו בתוכנית. זה היה החבורה 'הפרלנט של ראשון' עם אורי פורת שהיה עיתונאי שדרש לסגור את גלי צה"ל, עיתונאי ימני ואז הצענו לו שיקליט את חבריו בדיון סאטירי כביכול שכנגד והם היו מופיעים וזאת היתה תכנית, פינה מאוד פופולרית וגם התיידדנו איתם מאוד, ז"א לפני שנסעתי שנה לארצות הברית הם עשו לי ארוחה חגיגית שמה ב'פרלמנט של ראשון' עם כל החברים, שמאלנים שמאלנים, אבל הם התלוננו על זה שגלי צה"ל חדשות וכל זה משרתים את אשף גם כן, ורפול החליט</p>	05:15:00:00
<p>להזמין למנות את הפיסיכאטר הראשי של צה"ל, יש לשים סימן קריאה כאן לקצין בודק, ובגלי צה"ל כולם החרומו את אבשלום קור וכולם קראו לו מלשינון מה שבאמת התאים והקצין הבודק בדק וחקר והציא אותנו שפויים ובריאים ואבשלום קור לא עף אחרי זה מגלי צה"ל מפני שרפול הבטיח שאם ימצא שזה לא נכון אז אלה שמתלוננים לא ישדרו בגלי צה"ל, וזה לא קרה. והיו והיתה את עדנה פאר כאמור שזה גם כן הגיע לעניינים של משפטים שנכפו עלינו ואז זה התחיל בעצם בחודש במלאת חודש למלחמת לבנון שם אני שידרתי, היתה לי תכנית יומית שקראו לה "נכון לעכשיו" בשעות לפני הצהריים</p>	05:16:00:00
<p>היא היתה מאוד מואזנת, אבל היה שם את החידון הזה של לנחש תו של מוזיקה שהיו המוני משתתפים, אז אני חושב שאני הרווחתי מההפקה, אבל אני גם במסגרת המלחמה נסעתי עד מול ביירות שם, זה היה בזמן המצור על ביירות, כדי להקליט חיילים ולשלב את זה בתוכנית ודרישות שלום וכל מיני דברים כאלה. אבשלום קור פחד אז לצאת אני זוכר את זה ואני במלאת חודש</p>	05:17:00:00

<p>למלחמה היה לי פתיח כל יום, כל יום הייתי משדר כל יום בהתחלה הייתי נוגע משהו באני יודע בכלים יותר ספרותיים בדברים של אותו יום, ואז אמרתי במלאת חודש אמרתי שלוש יום למסגרות השחורות בעיתונות, שלוש יום לפילת בנינו, לפילת אחינו, לפילת בעלי</p>	
<p>שלושים יום לזה שלוש יום לפה ושמה. הכל היה מאוד עצוב נייטרלי לא תוקפני ולא זה. מה שקרה אחר כך במהירות הבזק זה שאריק שרון שהיה אז שר הביטחון שמע את זה במוכנית שלו בדרך, זה אורי פורת בדיעבד שהיה קצת חבר בגלל הזה הוא סיפר לי, הוא היה אז כבר דוברו של בגין אורי פורת, שמע את זה ברדיו ובא בזעף איום ונורא וצילצל לרפול ואמר הוא אז התפרסם אריק שרון שהוא אמר שהוא לא הולך ללוויות של חיילים שנפלו בלבנון והשיר היה אז "בוא אלינו אווירון, קח אותנו למרום, נתרומם עד ראש עצים ונחזור בארון.. בארונות" לא זוכר כבר משהו כזה. ודני קרמן ב'דבר אחר'</p>	05:18:00:00
<p>צייר ציור של שרון שבמקום האות של מלחמת העצמאות יש כאן כמו במונית מספר המתים שעולה כל יום, ההרוגים שהיו אז 600 ומשהו אני לא יודע, משהו כזה. הוא צלצל לרפול לפי הסיפור ורפול צלצל לצביקה שפירא ואמר שר הביטחון רוצה להעיף את יצחק בן נר מגלי צה"ל. אני הייתי עובד צה"ל, וצביקה שפירא אמר לו איך אפשר הוא עובד צה"ל הוא מאורגן זה בלתי אפשרי זה משפטים זה פיצויים זה כל מיני דברים, אז להשעות אותו. ובאותו ערב ממש עשו לי מסיבה אצל אסי ויינשטיין שסיפרתי עליה, הבת של מפקד הפרטיזנים בביתה לכל חברינו</p>	05:19:00:00
<p>מגלי צה"ל מפני שהוצאתי ספר חדש לא זוכר איזה ספר זה היה, אבל עשו לי מסיבה ואז לפני המסיבה צביקה שפירא המפקד שהיה חבר לקח אותי הצידה וסיפר לי על הדבר הזה ואמר תשמור את זה בשקט מפני שכרגע מדובר רק בהשהייה ואני אנסה גם את זה לבטל, אבל ביום ראשון זה היה בעיתונים. לא אני עשיתי את זה זה בטוח, בוודאי שלא צביקה שפירא. זה הגיע לעיתונים. החבר'ה כבר, החבר'ה בגלי צה"ל כבר ידעו, יכול להיות שמישהו מהם עשה את זה. ואז קיבלתי הצעות מכמה מערכות לעבור, שרובם התנגדו לשרון וכל זה ולמשל עמוס שוקן הזמין אותי ל'הארץ' והראה לי שמה הוא אמר לי שאני</p>	05:20:00:00
<p>יכול לבחור מה שאני רוצה לעשות ואני אתקבל למערכת 'הארץ'. ואני זוכר שהוא הראה לי, הוציא מהארון והראה לי את מה הדוגמא של מה שאחר כך היה 'חדשות', ז"א זה היה כאילו הארץ ביום, היה להם כבר עיתון כזה יום-יום שהוא לא הצליח והוא הראה לי.. וגם חנה זמר. וחנה זמר גם כן שאלה אותי מה היית רוצה לעשות? אז אמרתי לה יש לי איזה רעיון, אני לא יודע אם אני טוב בכתיבה בזה אבל אני בטח אהיה טוב לערוך את זה, זה מוסף סטירי. אני מאוד, בתור ילד זוכר את המוספים הסטיריים או שבועונים סטיריים כמו סיכות היה ועוד כמה היו, הייתי ילד אני זוכר אותם, עם קריקטורות, ועם בדיחות ועם כל מיני דברים כאלה. אבל בעיקר סטירה פוליטית וחברתית. אז היא אמרה: אתה יודע מה, דני קרמן ואהרלה שמי שעשו כאן משהו ל'דבר השבוע'</p>	05:21:00:00
<p>אמרו לי שגם להם יש רעיון כזה, אולי נפגיש אתכם. ככה לפני שאמרתי שאני הולך ל'דבר' לא 'דבר', היתה פגישה עם אהרלה ודני, אהרלה זכרוננו לברכה דני יבדל לחיים, איש מתוק, כולם היו נהדרים. ואז אפילו לא דיברנו מה זה החלטנו שצריך לעשות פיילוט. חשבנו על ארבעה עמודים שזה כמו שני עמודים של 'דבר' משני הצדדים שמקפלים אותם באמצע שזה יתווסף פעם בשבוע לעיתון 'דבר' ושזה יהיה בנוי כמו עיתון עם כותרת ראשית וכותרות משנה וכל מיני דברים כאלה והחלטנו לעשות פיילוט של הדבר הזה, שאם הוא יהיה טוב אז בשינויים קטנים הוא יופיע בפעם הראשונה. אז היא צירפה אלינו, אני צירפתי יאיר גרבוז ששמעתי משהו שלו בגלי צה"ל ומאוד הצחיק אותי, ונתתי לו את השם</p>	05:22:00:00
<p>יוד פולני, ששימש אותו ככותב תולדות יהדות בפולין בארץ בין השאר. ואת אבנר כץ הנהדר שכתב שמה סיפורים וצייר ציורים ודני צריף את שלמה ניצן. רעשי רקע.</p>	05:23:00:00
<p>מחייאת כף. יצחק: אוקיי. דיבורי רקע. במאי: שלך. נועה: אז אמרת לנו שהחלטתם לעשות פיילוט יצחק: הוחלט לעשות פיילוט של עיתון של 'דבר אחר', קראנו לו 'דבר אחר' בגלל דו המשמעות ונדמה לי שחיים גורי הגיב קצת בעלבון שעיתון שהוא קורא כל יום יהיה לו מוסף שנקרא 'דבר אחר' זה הרי גם דבר אחר זה חזיר או בשר חזיר ומשהו שאסור לאכול. וצירפנו למערכת את שלמה ניצן הנחמד ואת</p>	05:26:12:03
<p>הבן של דני תומר קרמן, את החבר שלו. ובקיצור זאת היתה חבורה דיי נחמדה כולם היו בסדר גמור, כולם יצירתיים כולם, דני למשל כותב להפליא, שלמה שנון להפליא הוא היה אז כוכב גדול הוא הופיע אז תמיד אצל רבקה מיכאלי בתוכנית ערב שבת בטלוויזיה והיה מצחיק את כולם עם ה"נו" שהוא היה</p>	05:27:00:00

<p>מתחיל, אבל הוא היה חכם, שנון עם דעה מוצקת, מין תלמיד ישיבה שנהפך לחילוני אבל האש הבוערת הזאת נשארה בפנים והתוצאה היתה שהפיילוט הזה במהירות הפך לגיליון הראשון וכעבור כמה זמן זה היה</p>	
<p>די להיט בחוגים המצומצמים, עזר מאוד ל'דבר' שהיה כבר במצב די גרוע. העורכת היתה שבויה עלינו חנה זמר, עזרה ועשתה כל מה שרק אפשר ואנחנו מאוד מאוד נהנינו מהעבודה. היתה לנו עורכת שותפה מאנשי דבר שקוראים לה תרצה אייזנברג שהיא היתה בסדר גמור שהיא דאגה לכל הצד המערכתי וזה והיה גרפיקאי גם והיו מצטטים אותנו בכל מקום והכל היה יפה וטוב. אנחנו היינו נפגשים בערך פעם פעמיים בשבוע להכין את העיתון וכל אחד היה מביא את זה, וכולם היו מבקרים אחד את השני כדי להחליט מה נכנס בסוף. היינו גם חברים טובים ונפגשים גם מעבר לזה הרבה שנים גם אחרי זה וזה נמשך כמה וכמה שנים</p>	05:28:00:00
<p>אפילו הוצאנו ביחד שלושה או ארבעה קבצים ל'עם עובד' והוצאות אחרות ובסופו של דבר החבילה לא התפרדה, אלא ש'דבר' כבר היה על איברי פי פחת והפסיק לקבל הקצבות שהוא קיבל מאני יודע, ההסתדרות או בנק הפועלים או משהו כזה, בשבילי זאת היתה הפרנסה מפני שאני עזבתי כבר את גלי צה"ל אמנם במשך שנה או שנתיים שידרתי וכתבתי על פי חוזים מיוחדים לשני המקומות, אבל אחר כך עזבתי את גלי צה"ל לגמרי ועברתי להיות איש מערכת 'דבר'. כש'דבר' עמד כבר לפני פחות או יותר לפני סגירה, פנה אליי לוי יצחק הירושלמי שהיה אז סגן העורך של מעריב</p>	05:29:00:00
<p>המנוח לוי יצחק, איש טוב, והוא היה הוא היה גם מיושבי שולחן הרשעים והוא ביקש ממני לעבור ל'מעריב'. שאל אותי מה התנאים שלי וכל זה ולנסות לערוך שם מדור סאטירי ואני כינסתי את, כשהתכנסנו כל החברה אני אמרתי חברה, אצלי זה פרנסה ואני צריך להחליט מה אני עושה, אצלכם זה נוסף לפרנסות, הם לא כ"כ רצו ללכת ל'מעריב'. רק שני החבר'ה הצעירים הלכו איתי והתקבלנו בתנאים טובים ב'מעריב'. אני לא בטוח שזה מצא חן בעיניי הצד החדשותי אבל לוי יצחק הביא והוא היה סוג של.. יש בעיות? רעשי רקע.</p>	05:30:00:00
<p>יצחק: ואנחנו התחלנו, התחלתי בעזרתם לעשות טור יומי שהופיע נדמה לי בעמוד לפני האחרון של דפי החדשות שהוא היה סוג של סאטירה הומור ספרות אקזיסטנציאליזם כזה ושהיו שמה בין הכותבים למשל שלא היו מוכרים בכלל ככותבים וספק אם היו מוכרים בכלל, היה למשל מודי בר און שכתב נהדר כבר אז, ואפשר למצוא אותו בגיליונות הישנים האלה. והיה יוסף... נועה: יוסף אלדרור נדמה לי.</p>	05:31:00:00
<p>יצחק: בדיוק. היו שם, אספנו חברה נהדרים. היה שם יוסף אל-דרור המחזאי, עכשיו המתרגם הנפלא שכתב פינות סאטיריות נהדרות והיה שם מודי בר און שהיה עד אז סטנדאפיסט ואני ראיתי אותו במועדון הסטנדאפיסטים הוא מיד מצא חן בעיניי והוא כתב דברים נהדרים והיו עוד כמה וכמה חברה טובים שכתבו שם וציירו שם, אבל 'מעריב' היה אז עיתון של החברה הזקנים עדיין, כל יושבי 'מעריב' אשרי יושבי ביתך, כל מיני</p>	05:32:00:00
<p>אורחים קשישים ממייסדי 'מעריב' ומבניהם וזה, קצת היה קשה להתאקלם שמה אני לא הרגשנו שמה בדיוק בבית ואז הציעו לי להצטרף אחרי כמה שנים אני חושב שהייתי שם. אה ואז אדם ברוך ודב יודקובסקי שאותו הכרתי טוב מאוד מפני שהוא לקח אותי ואת אלכס אנסקי לעשות ערבי ראיונות שמהם עשינו כתבות היינו עושים אותם במועדון התיאטרון שזה היה כמה שנים לפני זה ומקבלים, והופענו במוסף 'ידיעות אחרונות' במשך שנה או שנתיים אחת לשבועיים אני חושב, אז דב יודקובסקי ואדם ברוך באו, דב היה המו"ל, נציג המו"ל</p>	05:33:00:00
<p>והם לא עשו הרבה שינויים. אדם עשה הרבה שינויים מהותיים בעריכה, אבל אני התבקשתי ע"י אדם למלא את פול ה.. פול המשרה שלי. ז"א המדור הזה הוא לא בדיוק מדור זה, הוא לא אהב אני חושב את ההומור הזה והשמות החדשים שנובטים לא עלו עליו, לא לא דיברו אליו. והיה גם הרבה ביקורת מהסוג של אני אפסיק לקרוא 'מעריב', לקנות 'מעריב' בגלל דעות אנטי ימין שהופיעו שם. אני זוכר שמה מאמר שלי זה היה אז לבנון ולבנון שחיזבאללה התחיל להרים ראש ולשים מיקושים וכל מיני דברים כאלה. אני כתבתי שמה מונולוג</p>	05:34:00:00
<p>ליום הזיכרון, מונולוג של ההרוג הבא בלבנון. מה הוא עושה עכשיו את כל השטויות של הולכים ממלאים ולא יודע בפירוט מלא, וזה קיבל תגובות נוראיות מכל מיני לא יודע ימנים גם מנהיגים וכל מיני דברים כאלה, אבל לא הגבילו אותי. לא אהבו את זה, גם מערכת 'מעריב', ועידו דיסנצ'יק היה העורך לא כ"כ אהבו את זה, ואני ראיתי שזה לא, גם המדור לא כ"כ הצליח למרות שהיו שם דברים</p>	05:35:00:00

<p>נהדרים שאפשר עד היום להשתמש בהם, וקיבלתי הצעה מערוץ שתיים, מ'רשת' שרק קמה אז, שהקימו אותה דן שילון ודני וסלי להצטרף אליהם, והצטרפתי והייתי אחראי שמה על דבר</p>	
<p>העבודה שהיתה הכי אהובה עליי אחראי על הסרטים, אז תיכננו את זה שיהיה כל יום סרט בסוף וזה וסדרות טלוויזיה קנויות, ואז שלחו אותי איזה 3 או 4 פעמים לפסטיבל קאן לטלוויזיה, יש גם דבר כזה אחת לשנה, וכיוון שהיה הסכם עם ה- BBC אני ישבתי פעמיים ב-BBC שמה וראיתי סרטים וסדרות והבאתי לארץ כל מיני סדרות וזה. אבל ברגע שזה התחיל ודן שילון עשה את המעגל שלו וזה היה מאוד מוצלח אז לא היו צריכים כ"כ סרטים אז פתאום לא היה מה לעשות איתי וזהו, אני סיימתי גם שמה ועברתי לעיסוק הבא, ז"א המשכתי מדי פעם לשדר בגלי צה"ל אבל עברתי להיות</p>	05:36:00:00
<p>מנחה לכתובה בבית ספר קמרה אובסקורה וכבר הייתי קרוב לפנסיה שלי גם, וזהו, זה פחות או יותר הסיפור, מדבר אחר והלאה. ואנשי דבר אחר קיבלו את פרס סוקולוב בזמנו בצדק, אבל אני כבר לא הייתי שם, כבר שלוש שנים שלא הייתי שם, הם עברו לידיעות אחרונות וגם שם סגרו להם אחרי כמה זמן, אולי בגלל שהם פגעו בפרות קדושות. הם היו מדור סאטירי באמת. דיבורי רקע.</p>	05:37:00:00
<p>נועה: אתה אוהב את תל אביב? יצחק: אני מאוד אוהב את תל אביב אבל כמו שאחת הגיבורות בספר שלי על תל אביב בעצם על איזור רחוב בן יהודה השליו כביכול של תל אביב אומרת שהיא אוהבת ושונאת את תל אביב. אני לא אגיד שאני שונא את תל אביב אבל הרבה דברים מעצבנים יש בה. אבל בסך הכל זה המקום שבו רציתי להיות ואני מקווה שאני גם אסיים בו את חיי בטוב, ז"א</p>	05:39:11:03
<p>לא שאצטרך כמו חלק מחברי לצבא שנפגשנו לפני כמה זמן לבוא עם פיליפיניות, תאילנדי וכיסא גלגלים. נועה: מה אתה אוהב בתל אביב? יצחק: את הכיעור שלה קודם כל, התרגלתי לכיעור שלה. הכיעור זה הישן והחדש ביחד הניסיונות שמגלחים עליה כל מיני ארכיטקטים, אני לפני חודש חזרנו מטיול ביפן והסתובבנו יום שלם בטוקיו לראות עבודות ארכיטקטורה. עכשיו אני לא מאלה שאומרים שחוץ לארץ זה תמיד... אבל יש שם דברים כל כך יפים ואיזה תעוזה ויחד עם זה איזה שמירה על כללים מסויימים ולא הרבה רואים את זה בארץ כי יש כאן גם כן ארכיטקטים נהדרים</p>	05:40:00:00
<p>ודברים נהדרים שעשו. השילוב הזה או ההריסה של הישן כי ישן מפני חדש תוציאו כזה שכל מיני מקומות שאני זוכר אותם ואני ליוויתי את תל אביב כילד בחופשות שהייתי בא פעם בשנה לתל אביב, אז זה לא חוכמה להגיד אני אוהב את תל אביב של אז, אני אוהב את המטפסים בפתחי הבתים, את הלבנים הלבנות שהיו בכניסה למקלט בכל בית בתקופת מלחמת העולם השנייה שבחלק מהם נשאר עד עכשיו, את הטיח המגורד. לא אוהב טיח מגורד, אני אוהב בתים שנראים יותר טוב, נגיד כמו הבית שאני נמצא בו עכשיו שהוא בסך הכל בית בן 16 שנה. את המרחבים, את התקרות הגבוהות, את הרצפות המצויירות כל מיני דברים כאלה אני אוהב. אני אוהב את</p>	05:41:00:00
<p>לא כ"כ את העיר ללא הפסקה, מפני שאני לא כ"כ מתחבר למרות שבצעירותי אני הייתי מאלו שמבלים עד 12, 1, 2 בלילה לפעמים יותר וחוזרים הביתה. לא הייתי שיכור בחיים שלי אבל אהבתי לשתות. אני אוהב את הנוף האנושי שם, אני אוהב את העובדה שיש המון המון יצירתיים כאן, גם אם חלק מהם הם קצת מזויפים או קצת לחמש דקות או משהו כזה אבל יש איזשהי אחווה לפחות בין חלק מהאנשים האלה שזה יכול להיות שחקן וזה יכול להיות מוזיקאי וזה יכול להיות זמר וזה יכול להיות במאי, יכול להיות מפיק לפעמים וכל מיני דברים כאלה. אני אוהב את השוטטות בתל אביב</p>	05:42:00:00
<p>את המעברים בתל אביב. בשביל זה אנחנו צועדים כל בוקר, האמת היא שאני התחלתי לצעוד הייתי פעם יותר בעל בשר, שוקל איזה 15 קילו יותר והתחלתי לצעוד כבר אז אשתי עוד עבדה, אני תמיד הייתי מטבע עבודותיי הייתי בבוקר חופשי לצעוד, מוקדם בבוקר ברחובות ריקים הולכים על הכביש עצמו כתבתי על זה אפילו סיפור ואהבתי מאוד לצעוד בתל אביב במסלולים שונים. היה לי מסלול אחד שזה המסלול שלנו הקבוע עד היום, שזה ללכת מכאן משדרות בן ציון דרך רחוב פרץ חיות לשדרות בן ציון לחצות לשדרות רוטשילד</p>	05:43:00:00
<p>לעשות את כל שדרות רוטשילד עד נחלת בנימין, לעלות לנחלת בנימין ולחצות את אלנבי ודרך שנקין להגיע הביתה. לפעמים זה גם מסלול גדול יותר שמשדרות בן ציון יורדים לשדרות חן והולכים בשדרות חן עד הקצה ועושים סיבוב בחזרה ואז עוד מגיעים לשדרות רוטשילד, אני יודע גם כמה קילומטר זה כל דבר. הכל מדוד וספור ואני יודע כמעט כל מקום איפה יש שלטים על "כאן היה מטה ההגנה" ו"כאן היה מטה אצ"ל" ומכאן יצאו אלה וכאן גר ברוך צ'רמינסקי וכאן גרה חנה רובינא וכל הדברים האלה. מסלול אחר היה לרדת בבוגרשוב לים וללכת לאורך הטיילת ולחזור מרחוב גאולה</p>	05:44:00:00
<p>והיו עוד הרבה מסלולים אחרים. היה מסלול דרום העיר שאני עושה לצורך קניותיי בלוינסקי או</p>	05:45:00:00

<p>קנייתנו בלוינסקי אז אני הולך עד לוינסקי לחיים רפאל שיש לו אוכל טוב תמיד או מוצרים טובים כאלה וחוזר בחזרה.</p> <p>וחלק מהסיפורים שלי באמת יוצרים מיפוי של תל אביב. אני זוכר שב"אחרי הגשם" שהוא סיפור קצר נובלה כזאת והוא יצא בקובץ של שלושה סיפורים שנקראים גם בשם "אחרי הגשם" אני זוכר זה היה סיפור עתידיני על תקופה שישראל שרויה בכאוס פוליטי בטחוני וגם נוסף לכל בצורת גדולה וכולם מחכים לגשם שיבוא. הגיבור עושה</p>	
<p>בעצם, הסיפור מתרחש על פני 12 שעות והגיבור במהלך הסיפור הזה, מסיבה ברורה, הוא מחפש את אחותו המסוממת הוא עובר את כל תל אביב הישנה שמהצפון נדמה על יד בית החולים איכילוב או אפילו צפונית לזה, צפונית לזה כן מהקסטל או משהו כזה, עובר לצורך הדברים ונפגש עם אנשים ובא למקומות ומגיע בסופו של דבר עד ליפו שהסיפור מסתיים. זה היה סיפור עתידיני שבו מכוניות, פגרי מכוניות לאורך כל הרחובות מפני שאין דלק יש די רעב יש כנופיות של ילדים שהם הסכנה הגדולה של ילדים אלימים ואני בנית</p>	05:46:00:00
<p>את זה באמת עם שמות של רחובות וכל זה. עכשיו גם ב"עיר מקלט" שזה ספר על תל אביב אז התרכזתי במקום שגרתית בתוכו המתחם הזה שמסתיים ברחוב בן יהודה או בים, משהו כזה ומתחיל פחות או יותר בדיזינגוף או בריינס, גם שמה יש מקומות מדוייקים עד כדי רחוב או פינת רחוב או בתים שמתוארים שם ואנשים שגרים במקומות שהמספר שלהם נדמה לי מדומיין אבל הרחוב הוא אמיתי לגמרי. זה חלק מהמיפוי שאני עושה לעצמי של העיר של הדברים שאני רוצה לזכור של הדברים. כל הכתיבה שלי היא בעיניי סוג של עדות, שהסיפור הוא</p>	05:47:00:00
<p>הסוס, הוא האוכף שעל הסוס, אבל בעצם זה עדות למה שקורה כאן, למה שקרה כאן, בדימיון גם הדימיון שיצר חלק גדול מהסיטואציות הוא מחובר בסופו של דבר למקורות האלה שאחד הגדולים שבהם הוא באמת תל אביב, שמבחינה הזאת היא באמת בלי הפסקה. ומבחינה זאת אני חי את התמורות שלה, של הרחובות הקטנים של אני יודע עצי הז'יקורנדה שהיו שם, שעדיין נמצאים ברוטשילד ופורחים פעם בשנה בסגול, של שפת הים שפעם אלטלנה היתה שם ובעלה של בת דודתי קתריאל שהוא חי עוד היום, הוא בן 95 צלול לגמרי והולך לשחייה כל יום, נוסע בקלנועית שלו לשחייה בגורדון בבריכת גורדון. בתי הקולנוע שכמעט כולם אינם</p>	05:48:00:00
<p>ואני יודע את כו.. את שמות כולם בעל פה ובכולם הייתי ואני זוכר גם באיזה סרטים הייתי שם. חנויות הספרים, חנויות העיתונים המסעדות הישנות שהיו פעם, הגלידה של רחוב אלנבי המון דברים המון דברים בעיקר הדברים הישנים השקטים השלווים האלה הירוקים מלאי הצל. נועה: ואם אתה צריך לבחור מקום אחד או שניים הכי משמעותיים מבחינתך, גם מבחינה אישית וגם מבחינת הכתיבה שלך בתל אביב.</p>	05:49:00:00
<p>יצחק: אני מנסה לחשוב ולקשה לי לבחור אני חושב שאני הייתי במאי: תגיד כמה. יצחק: זהו אני חושב שזה הדברים שעיצבו גם את הדרך שלי. קודם כל תל אביב של לפני שגרתית בה. אני גרתי בסמוך, גרתי ברמת גן אנחנו התחתנו וגרנו ברמת גן, בהתחלה בדירה שכורה של חדר, אחר כך קנינו דירה של שני חדרים לא רחוק משם ברמת יצחק רמת גן ואח"כ קנינו דירה של 4 חדרים ברמת יצחק רמת גן ושמה הילדים שלי נולדו גדלו והתחננו עד לגיל נוער, עד שהבת שלי הלכה לצבא, גלי, ואז קנינו דירה בתל אביב ברחוב אמיל זולא פינת ז'אן ז'ורס שזה היה על הכיפאק, כולם אמרו לי בטח קנית את זה בגלל שזה סופרים</p>	05:50:00:00
<p>אז אמרתי לא, אבל אחת הגיבורות מורה בפנסיה בספר שלי 'עיר מקלט' שמתמודדת כמו כל אחד מהם עם איזשהו איום קיומי כמעט למרות שהוא מאד יום-יומי, אומרת שהיא אוהבת מאוד לטייל ברחובות שעל שמות סופרים, אולי מפני שהיא לא סופרת רק מורה לספרות, אז זה באמת כל הדברים האלה, כל הרחובות האלה למדתי וכל זה אבל הגעתי במקרה לנתן החכם פינת אמיל זולא, אמיל זולא פינת ז'אן ז'ורס, יש שם עוד איך קוראים לסופר הרוסי אני לא זוכר טוגנייב נדמה לי המון סופרים. אני אהבתי נורא את המקום, מאוד את המקום הזה. זה מקום נהדר ושמה התחלנו ללכת ברגל לכל מיני מקומות מפני שזה מרכז העיר ואז</p>	05:51:00:00
<p>דיזינגוף הייתה עדיין המרכז. אז כסית היתה קרובה וגם לבית סוקולוב אפשר להגיע ברגל או לבית הסופר ששם היה שולחן הרשעים. ועם חברים קבועים אני נפגש מאז ימי כסית יש קבוצה של חברים קבועים שאני נפגש איתם 45 שנה אז הינו בקיטון שזה ממש על יד הבית, מסעדה יהודית כזאת ואח"כ בתנובלה שהיתה מסעדה גם כאן שמה בשדרות בן גוריון שאני עוד זכרתי אותם כילד כשדרות קרן קיימת, ולכל מקום אפשר היה להגיע אז מאוד אהבתי את הבית הזה. שני מינוסים אנחנו גם כשקנינו את הבית הוא היה בקומה שלישיית ורביעית, ז"א היו שני חדרים בקומה שלישיית שעלו</p>	05:52:00:00

	אליהם במדרגות, והיו גם מדרגות הלאה לקומה רביעית שהיה שם חדר אחד
05:53:00:00	והיה גג שכולו שלנו. אז קודם כל אני צבעתי את כל התריסי עץ הישנים האלה, תיקנו אותם וצבענו בצהוב זה היה נורא יפה. דבר שני התחלנו לגנן את כל הגן הגג שלנו. והיו מטפסים של סרחים ירוקים שטיפסו והיו המון פרחים והמון עצי פרי. לי היה חשוב כחל.. כחקלאי לשעבר שיהיה פרי אז היה שמה איך קוראים לפרי המשולש הזה הטרופי המשולש שחותכים אותו לפרוסות? תיכף אני אזכר. קרמבולה. אז היה עץ קרמבולה נפלא שמה והיה עץ זית שזה גם כן מופיע בספר
05:54:00:00	שהכניסו אליו זבובים הטילו בו ביצים ויצאה שמה תולעת שהורסות את כל עצי הזית והיה צריך לחפש כל מיני דברים כדי לתקן אבל העץ עצמו היה יפהפה ועץ תאנה ועץ רימון והכל היה שמה. אני הושפעתי אני חושב מעמוס קינן שהגג שלו היה מלא עצי שבעת המינים כאלה וכל מיני תבלינים וגינת תבלינים וזה היה בית נהדר והבן שלנו שעוד למד אז בתלמה ילין והוא כבר צייר, גיא, אז שכרנו את הדירה בבית ממול קומה תחתונה שמה זה היה הסטודיו שלו, הוא היה מצייר והחברים שלו היו יושבים שמה ככה עד שהוא הלך לצבא. זה היה כיף. אבל את הכיף הזה הפריעו כמו תמיד שני דברים. היה שכן פשוט מנוול שגם היה לו תיק במשטרה
05:55:00:00	הוא היה מורה והוא גנב כספים והאשים כשהוא נתפס ונחקר במשטרה הוא אמר אני לא היחיד, מנהל בית הספר היה שותף שלי וזה היה כנראה מאוד לא נכון, וזה שולב בסרט בספר 'עיר מקלט' באחד הסיפורים ממש דבר דומה עם שם אחר והוא היה נבל מהסוג שהיתה שכנה בבית ממול והיא התלוננה שהוא מציץ לה בלילה ואחרי שהיא התלוננה הוא היה זורק תפוחי אדמה בלילה על המרפסת שלה ועל החלון שלה הוא שבר לה את החלון פעם, כל מיני סיפורים איזמים. הוא שכן שהלשין, אנחנו באנו והיה שם מחסן קטן על הגג שהמוכר נתן לנו ואמר לנו שהכל רשום והכנסנו גם בחוזה שאם יהיו בעיות עם זה אז הוא ישלם את השכר של הפירוק של הדבר הזה
05:56:00:00	והוא הלשין לעירייה וחודש אחרי שנכנסו תיכף באו והודיעו לנו שאנחנו צריכים להרוס את זה, ואנחנו לא הרסנו מפני שגיא אז, לא חודש, חצי שנה, גיא התגייס אז לצבא וכל העבודות שלו נשמרו שם, אז שוב פעם הוא הלשין. בקיצור זה שכן שעשה צרות לא שילם לוועד ואני הייתי הוועד שאחרים היו זקנים או שוכרי דירה והוא לא שילם שום דבר, וכל הזמן זה היה מריבות בין כל השכנים ובינו ודבר שני זה היה שלא היה מקום חנייה ואני הייתי עם מכונית ועבדתי בגלי צה"ל והייתי צריך לנסוע ולחזור תמיד היה תפוס והמקום היחיד שאולי היו מוצאים חניה זה היה מתחת לעצי פיקוס נהדרים רחבי פוארות כאלה אבל הם חירבנו את הפירות שלהם, סליחה על הביטוי, על המכונית וזה תיכף
05:57:00:00	היה עושה כתמים לא יורדים. בקיצור זה היה כמה מהסיבות והיינו בדיוק לפני השבר הכלכלי הגדול שבו יכלנו לקנות כבר דירות אחרות בזול ולמכור את הדירה שלנו במחיר טוב וזה מה שעשינו וחיפשנו דירות ומצאנו דירה ברחוב הירקון. דיבורי רקע. ואח"כ חטפתי פריחה על כל הגוף למשך המון זמן, הוא דווקא איש נחמד, איליה קוראים לו. איליא מלינקוב, מלנקוב. דיבורי רקע
05:58:13:13	נועה: ומצאתם אז דירה. יצחק: שהצלחנו במכירה בחורה צעירה כנראה עם ירושה או משהו כזה רצתה את הדירה שלנו היא היתה מאוד יפה למרות שהיא הורידה ממנה את כל ה... במאי: שלוש שתיים כן מחיאת כף. יצחק: אנחנו הצלחנו לארגן למרות שאנחנו לא אנשי נדלן מטבעינו איכשהו זה הסתדר לנו שמכרנו טוב וקינינו טוב או חשבנו שקנינו טוב, והדירה שקנינו היתה דירת גג עם מרפסת ממנה רואים את הים ברחוב הרב אהרונסון
05:59:00:00	ברחוב הרבה אהרונסון ברחוב שמג.. שחוצה את רחוב הירקון ומגיע עד לים. דירה של כמה קומות שמאוד אהבנו אותה והיא היתה גדולה ומרווחת דירת גג, ומה שהסתבר רק שזה הגיע לידי עיסוק מסתבר שהיא משועבדת, אמנם בעל הדירה איש דרום אמריקאי, יהודי דרום אמריקאי מאוד חביב גר על ידנו, אבל הסתבר שהדירה, הבניין כולו משועבד לכל כך הרבה נושים וכל זה שהיינו צריכים תוך שבועיים שהקונה שלנו הודיעה שאם אנחנו לא נותנים לה להיכנס לדירה וחותרים חוזה אז היא מסתלקת מהעניין, אז תוך שבועיים. אז פנינו לסוכנות תיווך ואמרנו
06:00:00:00	בסביבה הזאתי אחרי שראינו כאן כמה דברים שהיו נחמדים אבל כבר לא היו זמינים ושני הסוכנים אחד אחרי השני קבעו לנו בלי לדעת אחד על השני לבית הזה לדירה הזאת, שזה בית שמקימו זה חמש משפחות שעשו אגודה אחת, ביניהם שני אחים קבלנים שבנו את הבית הזה והם תיכננו את הדירה הזאת ממש להקצות להוריהם שגרו בגבעתיים. אלא שכולם נכנסו לדירות וההורים שלהם לא רצו לעזוב את גבעתיים ואז הם רצו החליטו למכור את זה, עשינו שיפוצים הספיק לנו הכסף מהזה לשפץ כרצוננו ואני מאוד אוהב את הדירה הזאת, בעיקר את המזדרון הארוך שלנכדים הקטנים היו יכולים לרוץ הלוך וחזור. עכשיו יש נכדה אחת קטנה בת שלוש ורבע והיא דוהרת בזה

<p>בלי הפוגה, לא עומדת לא עוצרת רגע. נועה: ואתה כותב בעיקר בבית? יצחק: אני כותב בעיקר בבית כן. נועה: ואתה מהסופרים שצריכם מוזה. איך אתה כותב? יצחק: תראי אני ניסיתי את כל הדברים בידיעה ברורה שאם אתה מפסיק לכתוב במשך כמה זמן, לוקח לך די הרבה זמן להיכנס. ואם אתה כותב ברציפות אתה נכנס לזה במהירות וממשיך הלאה. היה כמה דברים אחרים שהם יוצאי דופן. יש לי סיפור שמופיע בקובץ 'אחרי הגשם' שקוראים לו "עתליה" הוא גם הופק כסרט בזמנו עם מיכל בת אדם והבת שלי גלי משחקת שמה את אחד התפקידים הראשיים. היא היתה אז בת 17, היום היא אם לארבעה בוגרים</p>	06:01:00:00
<p>וקיבלה לפני שבועיים תואר דוקטור, היא גאופיזיקאית מטפלת בעניין הצונאמי שחס וחלילה יתרחש על ישראל, עובדת במכון לימים ואגמים, ואת 'עתליה' אני כתבתי כמעט בתנופה אחת, ז"א זאת היתה תקופה שבה מאז הסיפור הראשון שפיטרתי במוסף הספרותי של 'הארץ' היתה לי תקופה של כמה וכמה שנים שבכל גיליון ערב פסח וכל גיליון ערב ראש השנה הופיע סיפור גדול שלי, כשהעורכים התחלפו ביניהם שהם היו בנימין תמוז בהתחלה ואח"כ אברהם רימון ואח"כ יורם ברונבסקי ואח"כ יהושע קנז הם היו פונים אליי חודשים לפני</p>	06:02:00:00
<p>והיו אומרים: איציק יש משהו שאתה רוצה לכתוב עליו? ואני הייתי אומר יש לי משהו, ואז יושב חודשיים לפעמים שלושה וכותב ושולח להם והם היו שולחים לי את ההגהות ואני הייתי מגיה לי נוסח הימים ההם ומפרסם. 'עתליה' היה אחד מהסיפורים האלה היותר מאוחרים ומה שקרה ב'עתליה' זה שאבא של נועה שכב בבית חולים בעפולה "העמק", אנחנו שנינו הרי מהעמק, במצב גרוע, הוא היה חולה סרטן, והיא היתה צריכה לנסוע אליו ולהיות אצלו כמה ימים ולילות עם אמא שלה ואני נשארתי לשמור על הילדים, הילדים היו צריכים לשלוח אותם לבית ספר</p>	06:03:00:00
<p>וכל הכרוך בזה, לקבל אותם אחרי בית ספר, להשכיב אותם לישון, לדאוג שיכינו שיעורים והכל, ואני משום מה דחיתי את הכתיבה של 'עתליה' שישב לי בראש כמעט עד הרגע האחרון, ואז התחילו טלפונים מאני חושב שזה היה ברונבסקי, מה קורה? מה זה.. הסיפור שלך, מחכים לו, וזה ופה ושמה. ואז היא נסעה ואני התיישבתי לכתוב את הסיפור אחרי ששלחתי אותם לבית ספר עם הסנדוויצ'ים ועם הכל וכתבתי וכתבתי עד שהם חזרו ואז התפנית להאכיל אותם, לשלוח אותם למקלחת ופה ושמה, גיא היה אז שחקן במכבי רמת גן הצעיר החלום שלו היה לגבוה ולהיכנס לחמישייה הראשונה מפני שהוא היה נמוך, עכשיו הוא גבוה</p>	06:04:00:00
<p>כבר אז הוא התחיל לגבוה, אז הוא היה מתאמן בבית הצופים שעל יד הבית שלנו במגרש כדורסל שם עם הכלבה, היתה לנו כלבת לאסי כזאתי נהדרת שקראו לה ג'ינס כתבתי עליה ספר ילדים, שאבנר כץ צייר אותו, כן, ואז הייתי יושב שוב פעם לכתוב. גלי היתה הולכת לחברות, כל הדברים האלו ואני הייתי יושב שוב לכתוב. בערב ארוחת ערב מקלחת כל מה שצריך והולכים לישון ואז ישבתי וכתבתי וכתבתי כל הלילה ושלחתי אותם בבוקר לבית ספר וישבתי וכתבתי עד הצהריים, והטלפונים מ'הארץ' המשיכו להגיע ואמרתי עוד מעט ואחרי שהם באו מבית ספר גמרתי את הסיפור ואחרי שטיפלתי בהם</p>	06:05:00:00
<p>עליתי למכונית ונסעתי זה היה מרמת גן עד רחוב שוקן הם היו, 'הארץ' היו שם. דיבורי רקע.</p>	06:06:00:00
<p>יצחק: אני גמרתי את הסיפור ונסעתי ל'הארץ' והבאתי להם את הדבר הזה ואחרי יומיים היתה הגהה ושמה עשיתי מה שאני בדרך כלל לא עושה, ז"א עברתי על הסיפור שוב פעם והורדתי קטעים והוספתי קטעים וערכתי אותו לפני העריכה הסופית שלהם</p>	06:06:32:17
<p>וכל הדברים האלה וזה היה הסיפור שנדפס וזה היה עתליה שהוא באמת נכתב בנשימה אחת. אני ניסיתי לעשות את אותו הדבר גם בספר שלי 'תעתועון' שהיה על האינתיפאדה הראשונה והוא נכתב בהשראת מה שקרה לי אישית. הבן שלי היה בנח"ל גיא והוא בדיוק עמד לגמור את הטירונות עם חבריו, הם היו בגרעין של נדמה לי שלא קיים עכשיו, שנקראה נח"ל אמנות מפני שהוא היה בוגר תלמה ילין וכבר צייר מחוץ אמרו והם היו צריכים לשרת שנה בנח"ל ביחידה קרבית ושנה במצפה רמון בעבודות קהילתיות ציבוריות גם עבודות קשות כמו סיכול מקומות עתיקים ודברים כאלה ולפני שהם גמרו</p>	06:07:00:00
<p>את הטירונות התחילה אינתיפאדה ונשלחו לשכם לקאסבה של שכם זה היה מקום הפעולה שלהם. והוא היה בקשר יום-יומי, כל ערב הם היו מתחלפים עם אחרים וחוזרים והוא היה בקשר יום-יומי ואמר לנו בפשטות שהוא מאוד לא אוהב את מה שהוא עושה לרדוף אחרי ילדים קטנים כמו האחיינים שלי וזה והוא היה קשר וזרקו עליהם אבנים וזרקו עליהם כל מיני חרא מהגגות, סליחה על</p>	06:08:00:00

<p>הביטוי, וזה היה מאוד קשה. באותו זמן בדיוק הוזמנתי מה שקוראים אנשי רוח להיפגש עם חבורה של אנשים אחרים בעזה כדי לטכס ולראות גם הם פחדו מאוד מה יתפתח מהעסק הזה, כל העסק התחיל עם משאית על יד עזה</p>	
<p>שדרסה עזתי וכל הדברים האלה. עזה כבר היתה מכותרת ומלאת חיילים והכל, ואנחנו החלטנו לנסוע לשם. הרבה אמוד אנשים מוכרים, כ-30 היינו. מי שאני זוכר מהשם זה את ירון לונדון שנסעת איתו ביחד במכונית שלו לקו הגבול ונדמה לי שרונית מטלון היתה ונדמה לי שהיו עוד הרבה שנסעו איתנו, זה היה מעניין מאוד וכואב מאוד ונפגשנו שמה היה פעם אחד המנהיגים של עזה היה ג'נטלמן מבוגר זקן גבוה עם שפם אני לא זוכר את שמו, אבל הוא היה מאוד ידוע לפני 10 שנים 15 שנה משהו כזה. זה היה באינתיפאדה הראשונה, וישבנו אצלו בבית ודיברנו עם אנשים שלהם והם היו מבוהלים כמונו מפני שהם לא ידעו, לא הכירו אז את הנוער האינתיפאדי שזורק אבנים, אז היה רק זריקת אבנים</p>	06:09:00:00
<p>ולקחו אותנו למחנות.. למחנות פליטים והיינו צריכים הם היו צריכים להציג ראו אותנו כעיתונאים זרים שבאים לראות את הדבר הזה. ונקלעתי לסיטואציה כמעט בלתי אפשרית אם כי אז האינתיפאדה היתה כמעט ילדותית כזאת, לא אלימה ולא ספוגת שגאה משני הצדדים שמצד אחד עומדים בה החיילים הישראליים עם רובים עם כדורי סרקק אני יודע או מה או כדורי גומי ורימוני עשן, ומצד החבר'ה של האינתיפאדה, ואנחנו עם המיניבוס שלנו באמצע רואים את הדברים האלה ובאותו זמן אמרתי הרי הבן שלי נמצא בסיטואציה הזאת ב.. והבן שלי יכול להיות בין אלה</p>	06:10:00:00
<p>ואז למחרת הייתי צריך לכתוב משהו ל"דבר" שעבדתי בו על הדבר על הסיטואציה הבלתי אפשרית ואז אמרתי אני אשב ואכתוב, עכשיו היו טלפונים שהוא מתכוון להפר פקודה ולהפסיק לתפקד. ואכן יום אחד הוא שם באמצע מרדף כזה אחרי ילדים הוא הוריד את המכשיר קשר, שם אותו ואמר אני לא מתפקד והמפקד שלו אמר גיא אני מבקש ממך לשקול את זה, אתה חייל טוב אתה אמיץ אתה זה אני מתאר לעצמי שזה בא מהזה והזה, אתה חייב לעשות את זה. והוא החליט שהוא לא עושה את זה והמפקד החליט לא להעביר אותו למשפט וכל זה אלא לתת לו לשהות במחנה מפני שגם</p>	06:11:00:00
<p>התקופה שהם היו שמה עמדה כנראה להיגמר. הם היו צריכים להיות שם שלושה חודשים והיה צריך לעבור למצפה רמון וכל זה, ואנחנו ידענו את כל הסיטואציה הזאתי, ואז אני התחלתי לכתוב גם כן אמרתי אני לא מפסיק עד שזה וכתבתי את הפרק הראשון של 'תעתועון', לא את כולו, חצי, ובסוף הייתי צריך ללכת לישון ואח"כ המשכתי אותו כדבר רגיל ועשיתי לו המשך, גם כן לא פירסמתי אותו כמו שהוא גם כן עשיתי לו המשך וזה היה כבר דבר כתבתי כמין רומן בסיפורים, כאן זה בארבעה פרקים שבו הגיבור הופך בסיפור השני לדמות משנית ומי שהיה דמות משנית, אבא שלו הופך לגיבור ואח"כ עוד דמות שהיתה משנית ככה זה.. עכשיו זה דבר ששיטה שאני מאוד אהבתי</p>	06:12:00:00
<p>אנימוכרח לציין בגאווה אני קראתי ספרים כאלה אני חושב שספרים פופולריים שקראתי בילדותי של פרל באק אני חושב ואחרים היו הרבה גיבורים שהם החליפו זוויות אבל אני עשיתי את זה בספר "ארץ רחוקה" שאני קראתי לו רומן בסיפורים כי שם כל דמות זה, כל גיבור או גיבורים הם משניים במקומות אחרים או בקושי נזכרים, ואח"כ חזרתי על זה בעיר מקלט. וככה זה נכתב 'תעתועון' שאגב הוא יצא ב.. אני הייתי אז קשור ל"כתר", הוא יצא ב'כתר' וזכה להערכה רבה, ז"א היו ביקורות טובות וגם מכירה טובה מאוד ותיכף עשו ממנו הצגת יחיד שזה אפשר להגיד די התחיל את הקריירה של רמי הויברגר, הוא הופיע עם זה</p>	06:13:00:00
<p>כאני חושב 300 פעם, במסגרת תיאטרון הקאמרי, הוא זכה בפרס הראשון בפסטיבל תיאטרונטו אבל יום אחד זה שמעתי מחברה שלי שהיא מנהלת בית ספר בהרצליה, יום אחד הוא הופיע לפני התלמידים שלה זה מונולוג די קשה של הגיבור של הספר, תיאטרון אבל רק החלק הראשון שהוא נכלא במוסד סגור בגלל שהוא פתאום התחיל להצחין והוא היה די אקטיבי בלי ימין או שמאל. הוא היה מרביץ לערבים, יורה בהם אני לא יודע כל מיני דברים כאלו שהיו אפשריים עוד באינתיפאדה הראשונה ורמי הויברגר אחרי איזה שלוש מאות איזה כמה הצגות פתאום הפסיק באמצע ההצגה ואמר לקהל התלמידים, אני יחד איתו דרך אגב הופעתי בהמון הצגות באחר כך</p>	06:14:00:00
<p>בשיחות עם תלמידים וכאלו שהולכים להתגייס שרצו לדעת מה להעשות והכל, ואמר מצטער אני לא יכול יותר. אני חושב שזה היה איזשהו משבר שלא קשור דווקא להצגה, אבל ההצגה הפסיקה באותו זמן ואז אם לחזור לבני הוא רצה לעזוב בכלל את הצבא להשתחרר עם סעיף או כל מיני דברים כאלה. והמ"כ שלו בביטאון החטיבה או הגדוד או משהו כזה, המ"מ שלו סיפר את הסיפור הזה וכתב למה הוא לא שלח אותו למשפט באותו העניין מפני שהוא הבין.. מה שקורה עכשיו עם הנחלואאי פחות או יותר היה אז בלי שגיא איים עליהם או משהו כזה. אבל הרדיפות אחרי ילדים וזה די הרס</p>	06:15:00:00

	הרס אותו ואני
<p>לא רציתי שהוא ישתחרר ככה מהצבא כאות מחאה, ויצא המזל ואני התבקשתי על ידי ידיעות אחרונות כמו כמה סופרים אחרים לראיין אלופים של צה"ל, וראיינתי אז הוא היה תת אלוף את יה יה, יורם יאיר שאח"כ היה אלוף, הוא היה מפקד החזית הצפונית מול לבנון אני חושב. ואני הייתי איתו ביליתי איתו יומיים לכתבה גדולה, גיליון יום העצמאות של ידיעות אחרונות אני חושב, זה היה חצי שנה לפני זה ושמרנו קצת על קשר ופגשתי אותו את יה יה שאל מה נשמע, אמרתי יש לי בעיה עם הבן שלי, הוא צודק אבל אני לא הייתי רוצה שיעשה זאת. אמר תשלח אותו לפגישה איתי, אמרתי זה מה שהוא לא יעשה, אמר אז נעשה את זה בבית קפה בתל אביב</p>	06:16:00:00
<p>על יד הבית שלכם ולא במדים. אז עשיתי אמרתי לגיא הוא לא כל כך רצה אבל בסוף הוא הלך, יה יה שכנע אותו להישאר במקום בו הוא נמצא, והוא היה באמת הנח"ל במצפה רמון במשך שנה, ואחרי שנה היה המשך של האינתיפאדה ואז הוא דיר אל באלאק או משהו כזה בדרום הוא היה שמה ושמה החיילים כמו בספר שלי 'תעתועון' שהוא כבר יצא לאור אז, עם ציור שלו את עצמו בלמרות שהדמות של הציור שם שונה לחלוטין ממנו, הוא לקח כל דבר מאוד ברצינות גיא תמיד היה לו בדיוק את אותם השיחות עם החברים הטובים שלו. האם כל ערבי הוא איום, האם זה וכל הדברים האלה, והוא שוב הצטער שהוא לא עשה את הדבר הזה אבל הוא סיים את השירות שלו בטוב</p>	06:17:00:00
<p>וזה הסיפור של תעתועון. נועה: ולא דיברת על שקיעה כפרית. יצחק: "שקיעה כפרית" זה כל הסיפורים הראשונים שכתבתי למוסף 'הארץ' כמו שאמרתי כבר, ואני בחרתי אותם לספר ו'עם עובד' שהוציא מקודם את "האיש משם" הרומן הראשון שלי יחד נדמה לי שהיתה קרן תל אביב כבר אז, מפני שסיפורים קצרים אז באותה תקופה דהיינו בשנות ה-80 המוקדמות, אני חושב שזה שנות ה-80 המוקדמות או שזה שנות השבע... לא זה 77. באותה תקופה סיפורים קצרים לא נחשבו למכירים והיה צריך תמיכה שלהם וזה היו כל הסיפורים הראשונים שכללו את 'שקיעה כפרית'</p>	06:18:00:00
<p>ואת 'ניקול' שגם עובד להצגה קטנה ב'הבימה' אבל לא כל כך הצליח ע"י איזה במאי דרום אמריקאי שלא כל כך תפס את הרוח הנכונה, ו'רומן זעיר' שאח"כ היה סרט עם טופול ומשחקים בחורף שהיה סרט בטלוויזיה שרמי לוי ביים, ו-18 חודשים שהסרט על, היה ספר, היה סיפור על אב שמחפש את אחד משני בניו התאומים אחרי מלחמת יום כיפור והיה ניקול שהיה סיפור שעשה בזמנו די רבה גלים על מפקד חטיבה בסיני שהולך לבלות עם אהובתו קצינת החן של החטיבה או משהו כזה</p>	06:19:00:00
<p>באיזשהו מלון בבאר שבע כשהמלחמה פורצת עליהם והחטיבה שלו נכתשת שם לגמרי כשהם באים, וסיני בקולנוע שזה סיפור ילדות על בית ברחוב מיכאל הלפרין של דודתי שאני הייתי בא לשם לחופש ועל מיקמתי אישתי את הבית הזה באנשים אחרים איזה דוד גרוש משנים שמשוגע על קולנוע בלי לדבר לעיו ובלוי להביא דעות וכל זה, והאחיין שלו שמגיע מהכפר והולך איתו מבית הדפוס של הדוד כל פעם לראות הצגה יומית, הצגה ראשונה, הצגה שלישית כמו שעשיתי שהייתי בא לחופש בעיר וזה קולנוע ואני חושב שאלה שזה שישה הסיפורים הראשונים</p>	06:20:00:00
<p>וזה יצא בסופו של דבר בהמון מהדורות בעם עובד' והצליח מאוד. נכלל בתכנית הלימודים אני חושב. כל הסיפורים האלו כאמור פורסמו קודם בהארץ. נועה: ואם היית צריך להגדיר את עצמך, אתה איש רדיו, אתה איש קולנוע, אתה סופר, את עיתונאי, איך אתה מגדיר את עצמך? איך אתה רוצה שיגדירו אותך? יצחק: אני חושב שעד עם דמיון, אבל זה לא מקצוע. למרות שיש עדים שמשלמים עליהם, אבל זה עד עם דמיון זה סיפרו שהוא גם הלך רוח ואני חוזר כאן לשאלה שלך בעצם, 'שקיעה כפרית' לא הקובץ כולו שנקרא בשם הזה. 'שקיעה כפרית' פורסם אם אני לא טועה בערב יום כיפור ב'הארץ', יום כיפור 1973.</p>	06:21:00:00
<p>יום כיפור של המלחמה, זה ה-11.9 שלנו כאילו, איפה היית ב-11.9. וזה היה גם בהלך רוח, ז"א באיזשהו מקום היתה לי תקופה די עצובה עם עצמי אני לא יודע מה אני מניח שזה קצת חוסר יכולת להתמודד עם סוג של הצלחה שבאה אליי. ז"א אז הייתי המבוקש ביותר לסיפורים להסרטה ולכתיבת תסריטים, לכל מיני פרסים שזכיתי והסיפורים בעיתון והספרים וכל אלה וביקורות טובות והכל יכול להיות שזה היה משהו, אבל אני הייתי קצת מלנכולי וזה השפיע קצת על הסיפור שהוא היה סיפור יותר הכרת תודה של מושבניק יוצא דופן למושב שלו שהוא לא יכול לעזוב אותו</p>	06:22:00:00
<p>למרות שהוא חטא לחברה הזאת שסגורה במין פלנטה שלה ושכב עם אישה נשואה, לא של אחד מחברי.. של עולה חדש או משהו כזה והוא נידון להישאר איתה כל ימי חייו כשהבעל שלה והבת שלה גרים בא.. הילדים שלה גרים באותו כפר ומתבגרים מול עיניה בלי שהם מדברים איתה וכל מיני דברים כאלה. זה היה מאוד מלנכולי וזה מאוד תאם לאווירה של הימים הראשונים של יום כיפור. יום</p>	06:23:00:00

<p>כיפור עצמו אני דווקא הייתי מלא עזוז וחייל מפני שהייתי אחד האחראים של גלי צה"ל במרתף המשותף עם קול ישראל מתחת לבית סוקולוב ועברו עלינו שמה 30 יום של שידורים בלתי פוסקים יום ולילה והיינו ישנים על הדשא ובקושי הייתי מגיע הביתה לנועה ולילדים</p>	
<p>ברמת גן, אבל 'שקיעה כפרית' כשמו כן הוא היה התפרסם אז ואח"כ התפרסם כעבור שנים שוב פעם בגיליון הראשון של 'פרוזה' שהוציא יוסי קריים עליו השלום, ואח"כ התפרסם שוב פעם באני לא זוכר באיזשהו מקום באתר אינטרנטי רצו ופירסמו את זה. והוא סיפור שהוא די יקר לי מפני שהוא באמת שיקף משהו או קשר בין המצב הכללי למצב האישי. נועה: יש לי פה משהו "עד עם דמיון". מישהי מההפקה: זהו? נועה: אני לא יודעת, יש עוד משהו?</p>	06:24:00:00